

Revista "Învățămintul primar în Gorj"



Numărul 5/2024

Târgu-Jiu

Ministerul Educației
Inspectoratul Școlar Județean Gorj

ISSN: 2810-5184 ISBN-L 2810-5184

Nr. 5, Iunie 2024

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

1. INSPECTOR ȘCOLAR GENERAL: PROF. DR MIHAI ISTRATE
2. INSPECTOR DE SPECIALITATE: PROF. VULPE DANIELA
3. PROF. ÎNV. PRIMAR: CEAUȘESCU ANA-MARIA
4. PROF. ÎNV. PRIMAR: POPESCU ANDREEA MARIA
5. PROF. ÎNV. PRIMAR: STRINU MIHAELA CRISTINA
6. PROF. ÎNV. PRIMAR : NEGREA CRISTINA
7. PROF. ÎNV. PRIMAR: ANDREI VIOLETA

CONTACT:

revistainvatamantprimargorj@gmail.com

***RESPONSABILITATEA PENTRU TEXTELE PUBLICATE REVINE ÎN EXCLUSIVITATE
AUTORILOR.***

CUPRINS

1.	PREVENIREA ȘI COMBATerea BULLYING-ULUI DIN RÂNDUL ELEVILOR - STUDIU DE SPECIALITATE -	5
	<i>Vulpe Daniela</i>	
2.	VOLUNTARIATUL – ACTIVITATE PENTRU ASIGURAREA UNEI CONDUITE CIVICE CORESPUNZĂTOARE	9
	<i>Andrei Violeta</i>	
3.	CAPACITATEA DE COMUNICARE A CADRULUI DIDACTIC	12
	<i>Bouleanu Anca</i>	
4.	EXPERIMENTE ÎN "SĂPTĂMÂNA VERDE"	16
	<i>Brăiloiu Rodica-Cornelia</i>	
5.	ÎNVĂȚAREA ȘCOLARĂ ÎN CONTEXTUL FUNCȚIONALITĂȚII PROCESULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT	18
	<i>Călescu Vasilica-Cristina</i>	
6.	SIMPOZION JUDEȚEAN „TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE PAȘTE”, CONCURS JUDEȚEAN „FANTEZII PASCALE”- ACTIVITATE DIN CADRUL CERCULUI PEDAGOGIC AL ÎNVĂȚĂTORILOR CU PREDARE SIMULTANĂ-TG-JIU	20
	<i>Ceaușescu Ana-Maria și Balica Ana Corina</i>	
7.	IDENTIFICAREA ȘI VALORIFICAREA STILURILOR DE ÎNVĂȚARE	23
	<i>Cosacu Dorinel</i>	
8.	ȘCOALA TEDI – ȘCOALA SIGURANȚEI, O ȘCOALĂ PENTRU TOȚI COPIII	25
	<i>Dârvăreanu Tatiana</i>	
9.	ALTERNATIVE EDUCATIONALE, ȘCOALĂ, CULTURĂ ȘI TRADIȚIE	27
	<i>Dogaru-Leasă Maria Mirabela</i>	
10.	MANAGEMENTUL EDUCATIONAL	29
	<i>Dumbrăvea Maria-Cristina</i>	
11.	TIPURILE DE COMPUNERI ȘCOLARE	31
	<i>Eremia Georgiana</i>	
12.	POTENȚAREA DEZVOLTĂRII COGNITIVE ȘI SOCIO-AFECTIVE A COPILULUI PRIN JOC, MUZICĂ ȘI MIȘCARE	34
	<i>Goșea Mihaela și Țuncu Liliana</i>	
13.	ACTIVITATE METODICĂ - JOC ȘI MIȘCARE	39
	<i>Lavinia Nimară</i>	
14.	METODOLOGII INSTRUCTIV-EDUCATIVE	41
	<i>Mercioiu Mirecea-Ionuț</i>	
15.	CÂNTECUL, JOCUL SI MIȘCAREA: FUNDAȚIA DEZVOLTĂRII ARMONIOASE A COPILULUI	43
	<i>Ochetan Loriană</i>	
16.	FAPTE VERSUS OPINII	45
	<i>Popescu Manuela Ileana</i>	
17.	MOTIVAȚIA PENTRU CARIERA DIDACTICĂ	48
	<i>Revnici Corina</i>	
18.	ȘCOALA ONLINE ÎN PROCESUL EDUCATIONAL	51
	<i>Stoichescu Irina-Veta</i>	

19.	eTwinning ȘI ERASMUS, PORȚI DESCHISE LA C.N.T.V.	53
	<i>Tomescu Cristina</i>	
20.	DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR SOCIO-EMOȚIONALE LA COPII CU VÂRSTE ÎNTRE 3-6 ANI - MINCIUNILE COPIILOR PREȘCOLARI –	56
	<i>Țucă Veronica</i>	
21.	PROMOVAREA IMAGINII ȘCOLII -ARTICOL DE SPECIALITATE-	59
	<i>Văduva Luiza Adela</i>	
22.	PAȘII ABORDĂRII UNEI EDUCAȚII INCLUZIVE LA CLASELE PRIMARE	63
	<i>Vlădoiu Claudia</i>	

PREVENIREA ȘI COMBATEREA BULLYING-ULUI DIN RÂNDUL ELEVILOR

- STUDIU DE SPECIALITATE -

*INSPECTOR ȘCOLAR ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR,
PROF. VULPE DANIELA*

Un comportament ostil/de excludere și de luare în derâdere a cuiva, de umilire a unei persoane este definit ca fiind Bullying-ul.

Problema violenței/a bullying-ului necesită în mod special, o rezolvare holistică, deoarece cauzele acestui fenomen nu se rezumă numai la aspecte singulare. În acest context trebuie acționat la următoarele niveluri:

- înțelegerea mecanismelor care declanșează fenomenul bullying sau al violenței;
- stilul și calitatea practicilor de gestionare a conflictelor, actelor de violență și situațiilor de bullying;
- calitatea programelor școlare și modul de predare la clasă;
- implicarea în activitățile de timp liber și calitatea programului extracurricular;
- formalizarea strategiilor, tehnicilor și procedurilor care fac față cel mai bine incidentelor;
- dezvoltarea de relații pozitive cu ceilalți și cu sine însuși.

Exemple de bune practice se pot prezenta în continuare:

- În România a fost implementat programul 10 zile ale păcii (1-10 iunie), derulat de Centrul Municipal de Asistență Psihopedagogică București în perioada 2003/ 2005. Printre activități amintim:

- Lecții anti-violență din Ghidul „Toleranță zero pentru violența în familie”;
- Lecții de dirigiență și activități de consiliere școlară: stima de sine, încrederea în sine, comunicarea, rezolvarea și negocierea conflictelor, luarea deciziilor, managementul clasei, dezvoltarea carierei, dezvoltarea creativității etc.
- Piese de teatru pe teme date sau la alegere: Flori și box, Comunicare fără violență, Parola: OK, Colțuri de stea, Simfonia fulgilor de nea, Țipătul mut etc.
- Activități de formare cu părinții, cadrele didactice; • Ateliere de lucru cu grupuri mixte formate din elevi, părinți, cadre didactice;
- Intervenții la consiliile profesoriale și ședințele cu părinții;

- Carta anti-violență (Se creează o carte din foi de flipchart îndoite, din carton A2 sau coli mari de desen. Elevii, cadrele didactice, managerii, părinții realizează timp de 10 zile, Carta anti-violență sau pot găsi un titlu cât mai original, creativ, unic la care nimeni să nu se fi gândit. Ei aleg numărul de pagini și modalitatea în care o construiesc: povești, ce spun experții, date statistice, ghicitori, desene, poze, imagini, caricaturi. Pentru ca toată școala să participe se pot trage la sorți clasele și grupurile care doresc să se implice: de exemplu, 1 Iunie – clasa a V-a C, clasa a VIII-a B, profesorii, 2 Iunie – clasele a VI a și managerii școlari etc. Rezultatul produs, respectiv „Carta anti-violență” va fi prezentată astfel încât să fi e „vizionată” de toți membrii școlii: elevi, cadre didactice, părinți etc. Se vor acorda premii.
- Evenimente educaționale: seminarii, simpozioane, ateliere de lucru, concursuri;
- Crearea unui spațiu anti-violență în școală: o văcuță creată de elevi și pictată apoi de elevi și profesori, expunerea unor rezultate din alte proiecte și bune practici, desene pe un perete al școlii (hol, clasă etc.), desene pe dulapurile din clasă sau pe ușile claselor (personalizare), decorațiuni interioare, aranjamente florale și colțuri verzi în școală;
- Broșuri, ghiduri anti-violență, postere, flyere, afișe, muzică, dans, poezie, cărți de vizită, povești, povestiri;
- Concursuri, competiții sportive;
- Festival de umor, caricaturi – O țară, o tradiție, un popor, o etnie, un grup (managementul diversității);
- Ora de tăcere (cadrele didactice și elevii comunică folosind numai limbajul nonverbal), vizionarea pieselor de teatru „Costumele”, „Toujour l’amour”;
- Ziua complimentelor „Cuvântul magic” (pe foi de flipchart, clasele își adresează complimente, afișate pe exteriorul ușilor de clasă);
- Un proiect de succes este „Împreună împotriva violenței”, aplicat în 22 de școli din Viena, Austria, care a avut ca obiectiv prevenirea violenței prin medierea conflictelor de către copii de aceeași vârstă („peer conflict mediation”). Ipoteza de lucru a fost aceea că tinerii aleg violența ca metodă de rezolvare a conflictelor nu pentru că este cea mai bună, ci pentru că nu cunosc alte alternative pentru situațiile cu care se confruntă și astfel acționează „cu ce le este mai ușor și mai la îndemână”. S-a introdus această practică educațională, deoarece s-a constatat că elevii cu aceeași vârstă și cu aceleași interese sunt mai ușor acceptați decât adulții de către ceilalți elevi. Medierea oferită de elevi este adesea, mult mai eficientă decât intervenția adulților, mesajele sunt mai bine „recepționate” și aplicate, atunci când sunt transmise de colegii lor. Pentru pregătirea elevilor mediatori se propun activități despre:

autocunoaștere și inter-cunoaștere, experiențe de rezolvare a conflictelor, cauze și tipuri de conflicte, experimentare și analiză a propriului stil de rezolvare a conflictelor, exersare a neutralității și a abilităților de ascultare activă.

- În Japonia, într-o școală, în urma constatării creșterii nivelului de violență/bullying între elevi și între elevi și cadre didactice, o profesoară de desen a inițiat și implementat proiectul „Creativitate plastică contra violenței” (de exemplu: decupaje creative de primăvară sau dedicate apei, într-o abordare transdisciplinară), prin care elevii acesteia au fost implicați în decorarea școlii și implicit în crearea unui mediu pozitiv de învățare. Sarcina elevilor era de a desena/ picta cu acuarele, vopsele, culori speciale pereții, ferestrele, ușile, dulapurile școlii din incinta și din afara acesteia, în funcție de anotimp, subiecte, interese, aptitudini, abilități etc. în timpul activităților școlare (unde tema sau subiectul lecției favorizau exprimarea plastică), dar și în timpul pauzelor sau vacanțelor. Școala a devenit astfel prietenoasă, mai frumoasă, rezultatul muncii în echipă, împreună a „angajaților”. Dacă inițial a fost doar un experiment, ulterior s-a extins la nivelul tuturor copiilor și cadrelor didactice din școală.

Rezultatele au fost benefice: scăderea incidentelor de tip bullying/ violență, scăderea numărului de absențe, îmbunătățirea relațiilor interpersonale dintre elevi și cadre didactice, implicarea părinților în educația copiilor, obținerea unor performanțe academice școlare, creșterea stimei de sine, optimizarea comunicării, negocierea conflictelor, luarea deciziilor, dezvoltarea creativității, experimentarea lucrului în echipă, promovarea imaginii școlii în comunitate și-n lume.

- În Marea Britanie, „Buddy Bench” („Băncile prieteniei”) constituie un alt exemplu de bună practică pentru prevenirea și combaterea violenței/ bullying în școală. „Băncile prieteniei”, în număr de două până la cinci, sau la alegere, sunt decorate de elevi, cât mai creativ, după ce în prealabil au fost achiziționate. Acestea funcționează ca niște „insule” ale unei bune comunicări sau „oaze” de încredere în sine și în ceilalți pe care copiii/cadrele didactice, orice angajat al școlii le pot „accesa”. Cum? Pur și simplu se așază pe bancă, în momentul în care se confruntă cu o problemă, o dificultate sau un conflict, pentru care nu au soluții de rezolvare. Acesta este un punct cheie, de fapt, prima fază în rezolvarea unui conflict, recunoașterea existenței unei probleme. Concomitent cu amenajarea băncilor se realizează un program de formare al profesorilor și elevilor din școală (criterii de selecție: pe baza unor scrisori de intenție și de recomandare sau cine dorește, în mod voluntar, respectarea echității de gen: fată și băiat, a diversității: minorități, cu diverse dizabilități etc.) în medierea conflictelor, cu un curriculum practic aplicativ: autocunoaștere, inter-cunoaștere, tehnici de

comunicare, tehnici de rezolvare și negociere a conflictelor, luarea deciziilor, inteligență emoțională. Persoanele participante la programul de training devin astfel resurse în rezolvarea conflictelor și medierea unor situații de violență/bullying. Impactul programului se monitorizează prin măsurarea frecvenței actelor de violență/ bullying, numărul de participanți, gradul de satisfacție și de utilitate la nivelul beneficiarilor.

Un mediu pozitiv în școală este creat în mod necesar de: participarea elevilor la luarea deciziilor, existența unor libertăți și responsabilități, arhitectura și infrastructura adecvate locațiilor școlare, aplicarea în mod coerent a regulamentelor, regulilor, acordurilor și profesorilor, asigurarea necesităților de confort elementar (toaletă, apă, săpun, utilități, căldură, apă caldă, cantină, material didactic, conexiune Internet, etc.).

BIBLIOGRAFIE:

- 1. Abuzul și neglijarea copilului, Salvați Copiii, București, 2013 Agabrian Mircea, Analiza de conținut,**
- 2. Compasiune și acțiune - program de prevenire a bullying-ului în școală, Asociația ProeuroCons, suport de curs**

VOLUNTARIATUL – ACTIVITATE PENTRU ASIGURAREA UNEI CONDUITE CIVICE CORESPUNZĂTOARE

*PROF.ÎNV.PRIMAR, ANDREI VIOLETA,
LICEUL TEOLOGIC TG-JIU, GORJ*

"Voluntariatul este activitatea desfășurată din proprie inițiativă, prin care o persoană fizică își oferă timpul, talentele și energia în sprijinul altora fără o recompensă de natură financiară, dar care poate deconta cheltuielile realizate în sprijinul proiectului în care este implicată." (definiția Pro Vobis)

"Voluntariatul este activitatea desfășurată din proprie inițiativă, de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi o contraprestatie materială." (Definiție adoptată de Consiliul National al Voluntariatului, iunie 2002)

"Orice acțiune întreprinsă de o persoană fără a se gândi la recompense financiare." (Tracker)

Acestea sunt câteva definiții ale voluntariatului, dar mai presus de orice definiție voluntariatul este atitudinea fiecăruia față de societate. Vorbind despre atitudini ne gândim desigur la respectul pentru oameni, punctualitate, credibilitate, cinste, perseverență, consecvență, răbdare...tot ceea ce oamenii ar trebui să învețe încă de mici – o relație sănătoasă cu oamenii și cu mediul înconjurător.

Mai bine de 100 de milioane de europeni sunt implicați în activități de voluntariat, trăiesc în solidaritate și prin aceasta aduc o contribuție în societate. Un sondaj Eurobarometru efectuat în 2006 relevă faptul că 3 din 10 europeni țin să fie activi ca și voluntari și că aproape 80% din respondenți consideră că activitățile de voluntariat reprezintă o parte importantă a vieții demografice.

Există o arie largă de noțiuni, definiții și tradiții în ceea ce privește voluntariatul. Totuși, ceea ce este comun în Europa este că oriunde oamenii se implică împreună în activități pentru a se ajuta reciproc, pentru a îi susține pe cei cu nevoi, pentru a conserva mediul înconjurător, pentru a participa în campanii pentru drepturile omului, sau pentru a iniția acțiuni menite a asigura fiecăruia o viață decentă – atât societatea în ansamblu, cât și fiecare voluntar ies în câștig, iar coeziunea socială este semnificativ întărită.

Voluntariatul nu este o notiune nouă românilor așa cum nu este nouă pentru niciun popor, pentru nicio colectivitate. Oamenii s-au ajutat mereu între ei, sau au muncit împreună pentru atingerea scopurilor pe care și le-au propus, fie că și strângeau recoltele, își construiau o casă, ridicau o biserică sau o școală în comunitatea lor. Din păcate însă deceniile de totalitarism au marcat felul în care românii percep ideea de muncă voluntară. Adesea, în special după Revoluția din 1989, voluntariatul era confundat cu munca patriotică pe care mulți dintre români erau obligați să o facă în timpul regimului comunist, și în urma căreia nimeni nu era câștigat nici din punct de vedere material nici din punct de vedere spiritual. Iată motivul pentru care primele organizații nonguvernamentale care implicau voluntari au fost privite la început cu suspiciune. Românii trebuiau să-și descopere identitatea, să-și descopere valorile, să-și pretuiască semenii și să muncească împreună pentru construirea a ceea ce se dorește a fi o Românie modernă, țară a Uniunii Europene a secolului XXI.

În România organizațiile nonguvernamentale încep să implice voluntari în activități încă din 1990, o mare importanță având organizațiile internaționale (Peace Corps, Voluntary Service Overseas, World Vision, Habitat for Humanity) care trimit voluntari în România sau deschid filiale în țara noastră aducând astfel cu ele experiența în managementul voluntarilor. În 1997 ia ființă primul centru de voluntariat independent din România: Pro Vobis. Anul 2001 va fi declarat anul Internațional al Voluntariatului de către Națiunile Unite, în același an se adoptă legea voluntariatului și se lansează pagina de web dedicată voluntariatului www.voluntariat.ro și prima revistă dedicată managerilor de voluntari, Voluntariat.ro. În 2002 începe tradiția anuală a Săptămânii naționale a Voluntariatului.

De ce voluntariatul contează?

Voluntarii reflectă diversitatea societății europene, având implicate persoane de diferite vârste, femei și bărbați, angajați și șomeri, oameni cu diferite origini etnice, credințe, cetățeni de toate naționalitățile

Voluntarii sunt implicați într-o mare varietate de activități, cum ar fi furnizarea de activități educative și servicii, ajutor reciproc sau auto-ajutor, advocacy, campanii, acțiuni comunitară și pentru mediul înconjurător. Voluntariatul este unul dintre modurile în care persoane cu orice tip de abilități și profil, pot contribui la schimbări pozitive.

Voluntariatul este un mod de incluziune și coeziune socială. Contribuie la crearea unei societăți coerente, cu legături bazate pe încredere și solidaritate, și prin aceasta, la crearea de capital social. Este o sursă puternică de reconciliere și reconstrucție.

Voluntariatul joacă un rol important în identificarea de soluții pentru problemele societății. Voluntarii și organizațiile lor sunt adesea primii în dezvoltarea de acțiuni inovatoare pentru a identifica, a da voce și a răspunde nevoilor care se ivesc în societate. Voluntarii ajută la îmbunătățirea calității și cantității de servicii și la dezvoltarea creativă de noi servicii

Voluntariatul este un factor economic semnificativ. Sectorul de voluntariat contribuie estimativ cu 5% în PIB-ul economiilor naționale și multe dintre organizațiile non profit depind puternic de munca voluntarilor pentru a-și susține activitățile

Voluntariatul sprijină crearea de parteneriate inovatoare între sectorul profit, autoritățile publice și sectorul non profit. Asemenea parteneriate, dublate de natura inițiativă a multor dintre activitățile de voluntariat, pot conduce la crearea de noi oportunități de angajare

Voluntariatul oferă oportunități de educație formală și non-formală și este, prin urmare un instrument esențial în formarea continuă. Prin voluntariat, oamenii dobândesc cunoștințe, își exersează abilități și își extind rețelele sociale, ceea ce adesea poate conduce la diversificarea și îmbunătățirea ofertelor de angajare la dezvoltare personală și socială.

BIBLIOGRAFIE:

1. Băban A. (coord.)- *Consiliere educațională. Ghid metodologic pentru orele de dirigiență și de consiliere*, Imprimeria Ardealul, Cluj-Napoca, 2001
2. Jigău M.- *Consilierea carierei*, Editura Sigma, București, 2001
3. Missoum G.- *Am reușit!*, Editura Polirom, Iași, 2003

CAPACITATEA DE COMUNICARE A CADRULUI DIDACTIC

PROF. ÎNV. PRIMAR, ANCA BOULEANU

ȘC. GIMNAZIALĂ „AL. ȘTEFULESCU”, TÂRGU JIU

Comunicarea – transfer de informații pe diferite canale între două entități, reprezintă în mare o legătură între oameni, o provocare permanentă pentru psihologia socială, o satisfacere a unor nevoi personale, o activitate de transmitere permanentă și intenționată a informațiilor în viața de zi cu zi cât și în toate domeniile activităților sociale. Oamenii trăiesc în comunitate în virtutea lucrurilor pe care ei le au în comun și pe care și le însușesc datorită comunicării.

Comunicăm tot timpul, oricând și oriunde, mai mult sau mai puțin conștient, vorbind sau tăcând și trebuie să recunoaștem că uneori avem dificultăți în comunicare. Limbajul utilizat în raporturile interpersonale nu are la bază doar exprimarea lingvistică, ci și mijloacele comunicării nonverbale și ale paralimbajului.

Comunicarea în domeniul educațional - zonă esențială a organizării sociale și a culturii – este influențată în forme, mijloace și conținut de scopurile acestui domeniu de activitate. Construită pe raportul de tip „față în față”, comunicarea educațională presupune dificultăți și nesiguranță întrucât oamenii nu au un caracter unic, general valabil, ci au caractere foarte variate.

În context școlar regăsim aceste aspecte, pentru că și aici „posibilitățile oferite de un sistem de semnificare sunt exploatate pentru a produce fizic expresii și pentru diferite scopuri practice” (Umberto Eco).

Calitatea interacțiunii didactice educator – educabil (emițător –receptor) este pusă în legătură cu calitatea actelor de comunicare în virtutea identificării funcțiilor multiple ce revin comunicării ca mijloc al relaționării umane.

În principal, aceste funcții se diferențiază datorită conținutului distinct a celor 2 tipuri de mesaje:

- a) cu caracter școlar (ansamblul cunoștințelor transmise și receptate în context școlar);
- b) cu caracter interpersonal (ansamblul stărilor afective și al atitudinilor transmise și receptate în context școlar, diferențiate și ele în mesaje cu caracter interpersonal, ce îndeplinesc funcțiuni școlare și mesaje cu caracter interpersonal ce îndeplinesc funcțiuni școlare).

Comunicarea didactică se realizează prin mijloace din ordin lingvistic, respectiv prin limbajul articulat și manifestările vocale, prin mijloace paralingvistice (tonul vocii, gesturile), prin mijloace extralingvistice care îi scapă vorbitorului în timpul comunicării, concretizate în calități vocale care furnizează informații biologice, psihologice sau sociale despre cel ce vorbește.

Modalitățile expresive utilizate într-o relație de comunicare pot fi abordate atât din perspectiva codului, dar și a canalului de comunicare. Prin codul verbal și canalul vocal avem limbajul vorbit, iar prin codul verbal și canalul nonvocal avem limbajul scris.

Comunicarea nonverbală este primul limbaj utilizat în schimbul de semnificații dintre „unul și altul”, Edward T. Hall numindu-l „limbajul mut”, pentru faptul că izează de o diversitate gestuală, supusă și ea unui cod. Comunicarea orală în general, dispune de bogăție de mijloace de exprimare, gestul și mimica sprijinind, servind, alături de cuvânt, intențiile comunicative ale omului și implicit, pe cele specifice relației profesor-elev. Semnele paralingvistice au capacitatea să întărească, să susțină să nuanțeze și să potențeze înțelesul mijloacelor verbale, după cum pot distorsiona sau reduce aceste înțelesuri.

În clasa de elevi profesorul interacționează cu aceștia printr-o diversitate de canale de comunicare, efectele acestei interacțiuni putând fi intenționate sau neintenționate, în funcție de modul în care el gestionează mai multe sau mai puțin conștient sensul comunicării.

Efectele comunicării în clasă nu se justifică exclusiv prin perspectiva învățătorului/cadrului didactic ele fiind influențate și de elev cu un anumit potențial psiho-intelectual, cu anumite performanțe școlare provenind dintr-un mediu socio-familial și socio-grupal, cu anumite caracteristici sau particularități specifice. Modalitățile de exprimare aparente din partea învățătorului/cadrului didactic le transmit elevilor semnificații care, decodate, se transferă în plan cognitiv, afectiv și psihomotor. Măsura în care acest transfer se realizează la unul dintre nivelele psihice mai sus-menționate variază de la un subiect la altul, finalitățile putând fi cele așteptate sau nu.

Modul de a se îmbrăca al cadrului didactic, alura generală, ținuta, postura preferată, maniera de a se face prezent, atitudinile observabile remarcate uneori inconștient de elevi înaintea rostirii cuvintelor – prin care transpar caracteristicile generale ale omului de la catedră (dispoziția afectivă, starea lui de spirit, etc.) – generează în clasă un anumit tip de comportament individual sau colectiv (atrakție, interes apatie, respingere, stare de excitație sau inhibare a unor procese psihice) care facilitează, sau nu, succesul școlar în toată complexitatea sa.

Paralimbajul gestual și motor al profesorului este ușor sesizabil de către elevi, care adeseori încearcă să-și însușească și chiar să imite comportamentul, pe care îl consideră un exemplu.

Paralimbajul mimicii feței și al privitorilor care intervin cel mai frecvent în comunicarea umană, implicit în câmpul educațional, facilitează mesaje având ca destinație instanțe subiective inducând reacții de ambele părți – cadre didactice și elevi – , reacții mai mult sau mai puțin conștientizate. Pornind de la ipoteza „dacă învățătorul, în relațiile sale în clasă, transmite mesaje nonverbale pentru a-i lauda, recompensa, pedepsi pe elevi, atunci aceasta exercită o influență ce determină efecte pozitive/negative asupra lor”, am întreprins observații în clase din învățământul primar. În competențele de comunicare ale învățătorului intră și abilitatea de a folosi mimica feței și a privirii ca instrumente pentru amplificarea impactului la elevi, în sensul obținerii unor reacții previzibile din partea acestora sau a unor reacții dezirabile definite evident sau ascuns în obiectivele propuse. Cadrele didactice utilizează mimica feței și a privirii pentru a dirija, orienta, coordona și gestiona relația cu elevii, pentru a fi persuasivi și a realiza obiectivele pe care și le propun.

Raportată la aceste tehnici de comunicare ale cadrului didactic, sensibilitatea elevilor este crescută preponderent în rândurile celor cu rezultate școlare bune și medii; în privința elevilor cu dificultăți de învățare se remarcă stimularea acestei sensibilități ca urmare a repetării unor reacții de acest tip. Limbajul nonverbal al cadrului didactic – cel puțin în mediul în care am realizat observațiile – îți legitimează o funcție de menținere și stimulare a atenției, motivației și interesului pentru cunoaștere, pentru învățare.

Elevii, la rândul lor, reacționează în același limbaj al mimicii feței și privirii, transmițând mesaje de receptare a profesorului aproape instinctual. Dacă intervine oboseala sau nu pot opera conexiuni între conținuturi evidențiate de profesor, manifestă reacții de respingere a mesajului transmis și de inhibare a proceselor psihice implicate în învățare.

Discontinuitățile în realizarea feed-back-ului, la momentul care sunt sesizate de cadrul didactic, determină reacții din partea acestuia pe care le exprimă nu numai verbal, ci și nonverbal, prin gesturi, mimica feței și a privirii.

S-a observat o creștere a sensibilității elevilor față de limbajul nonverbal al învățătorului atunci când acesta are semnificații de reproș, nemulțumire sau pedeapsă, după cum este evidentă aceasta cazul în care feed-back-ul, este pozitiv, învățătorul transmite mesaje de recompensare și laudă prin mesajul nonverbal.

Explicăm acest efect pornind de la ideea argumentată de specialiști că recompensa, lauda, acordul, exprimarea recunoștinței, pedeapsa sunt fundamentate psihologice tendința sau

nevoia de securitate afectivă a elevilor. Nevoia lor de afecțiune este compensată de certitudinea ca învățătorul le acordă atenție, le remarcă prezența, îi aprobă, îi acceptă, le este atașat.

Recompensele întăresc încrederea elevilor în posibilitățile proprii, ajutându-i să-și dezvolte o imagine de sine pozitivă. Cele acordate sub formă materială și activități și cele de ordin social se sprijină pe limbajul verbal. Cele exprimate prin limbajul nonverbal au o frecvență crescută și reprezintă un suport stimulat, implicând capitalul existent în personalitatea managerului clasei.

Recompensele dezvoltă motivația elevilor pentru cunoaștere, învățare, pentru școală și de aceea ele ocupă un rol important în dirijarea și controlul clasei de elevi.

Recompensele exprimate de învățător în limbajul nonverbal sprijină întărirea pozitivă, stimulând potențialul participativ al elevilor. În acest mod ei primesc informații pozitive despre nivelul lor de competență, de performanță actual raportat la cel anterior, despre valoarea realizărilor, determinându-i să fie mult mai motivați, sprijinind o autoevaluare obiectivă, o concentrare a atenției asupra propriului comportament.

Operând nu numai cu aspecte deduse din observațiile microcercetării, dar și cu învățăminte desprinse din experiența la clasă, consider că pedeapsa în nici un caz nu poate fi un mijloc de educare și control și nu cred că, introdusă în comunicare și interacțiunile educaționale, acesta poate avea efect curativ.

Chelcea, Septimiu; Ivan, Loredana; Chelcea Adina, (2005), Comunicarea nonverbală: gesturile și postura, Comunicare.ro, cursuri universitare București.

Ezechil, Liliana, (2002), Comunicarea educațională în context școlar, E.D.P, București.

Radu, T., Ion, Liliana, (2000), Pedagogie. Fundamente teoretice, Ed. V & I Integral, București.

EXPERIMENTE ÎN "SĂPTĂMÂNA VERDE"

PROF. ÎNV. PRIMAR, BRĂILOIU RODICA-CORNELIA

COLEGIUL NAȚIONAL "SPIRU HARET"

TG-JIU, GORJ

Având un caracter activ, deoarece este o observare provocată, experimentul prinde foarte bine la copiii de vârstă școlară mică. Elevul devine din observator, practician și poate verifica ipotezele pe care le stabilește dinainte de a începe experimentul. El poate verifica fenomenele care se produc în jurul lui și care îi pot influența viața. Un alt avantaj al experimentului este acela că el poate fi repetat de câte dorește elevul sau de câte ori e necesar pentru a proba o ipoteză. El este pus în situația de a observa, a studia, a dovedi, a verifica și a măsura rezultatele obținute.

Experimentul ca metodă de învățământ presupune învățarea prin descoperire (ca procedeu).

Iată câteva experimente realizate cu elevii mei realizate într-o zi din "Săptămâna verde":

În farfuria cu apă elevii au presărat piper. Cu degetul arătător înmuiat în detergent de vase au atins suprafața apei. Au observat că piperul „fuge”, se retrage spre marginea farfuriei.

În farfuria cu lapte, elevii au picurat colorant alimentar lichid. Apoi, cu degetul arătător înmuiat în detergent de vase au atins suprafața lichidului. Culoarele au început să se combine și să se miște prin farfurie. În acest experiment elevii au observat cum se obțin culorile secundare.

În pahare de plastic elevii au pus apă și colorant alimentar. Apoi au introdus câte o frunză de salată chinezească în fiecare pahar. Au lăsat frunza până a doua zi și au observat că acestea s-au colorat cu culoarea din pahar. Astfel le-am demonstrat că apa poate „urca”, nu doar coborî.

Împreună cu școlarii mai mari, elevii clasei pregătitoare au așezat în farfurii bomboane colorate apoi, în mijlocul farfuriei, au turnat apă. Au așteptat câteva minute până apa a diluat culorile bomboanelor și s-a format un curcubeu. Copiii au înțeles diluarea și combinarea culorilor.

Elevii au construit o rachetă dintr-un balon, o foaie de hârtie și un pai. Apoi au lansat rachetele pe un fir de sfoară întins între 2 stâlpi. Au observat cum aerul poate împinge obiecte.

Experimentele efectuate în clasă atrag elevii spre învățare și cercetare. Ei sunt curioși cum se petrec unele fenomene, iar faptul că pot participa la ele le conferă un rol activ și dinamic.

Copiii sunt foarte curioși. Prin folosirea experimentului ca metodă de explorare a realității, li se formează o atitudine activă față de mediul înconjurător. Curiozitatea și dorința de a cunoaște sunt condiții care stau la baza învățării prin experimente. Ei își pot folosi experiența de viață dobândită în aceste ore și în alte activități sau domenii de interes.

Bibliografie:

<https://edict.ro/experimentul-la-clasele-primare/>

ÎNVĂȚAREA ȘCOLARĂ ÎN CONTEXTUL FUNCȚIONALITĂȚII PROCESULUI DE ÎNVĂȚĂMÂNT

*PROF. ÎNV. PRIMAR ,CĂLESCU VASILICA-CRISTINA,
COLEGIUL NAȚIONAL „SPIRU HARET”, TÂRGU JIU*

Omul este cea mai inteligentă ființă, posedând cel mai mare potențial de învățare, manifestat de la naștere până la dispariția sa ca realitate psihofizică. De altfel, singurul lucru cu totul caracteristic care se poate spune despre ființele omenеști este că ele învață. „Învățatul este atât de profund înrădăcinat în om, încât a devenit aproape involuntar.”(Bruner).

În sens larg, învățarea este un proces esențialmente formativ, o acumulare de experiență și schimbare în comportamentul uman, ca urmare a interacțiunii subiect-mediu. Ea reprezintă procesul destinat achiziționării unor experiențe noi, formării unor capacități și deprinderi care să permită individului rezolvarea de situații problematice, înainte inaccesibile, sau optimizarea relațiilor sale cu lumea înconjurătoare. Pe de altă parte, învățarea școlară, care ocupă locul central în sistemul și procesul de învățămînt se poate defini astfel: Un proiect sociocultural și psihopedagogic dirijat și autodirijat de asimilare intensivă a ceea ce este planificat în anumite documente curriculare-plan de studii, programe, manuale recomandate etc; o activitate sistematică de asimilare a valorilor curriculare-cunoștințe, abilități, valori, experiențe, atitudini-în contexte sau medii proiectate și construite pe bază de principii organizatoric-didactice, în spații amenajate, cu program sau orar prestabilit, cu planuri, mijloace și materiale suport, sub coordonarea calificată a unui cadru didactic.

În cadrul predării-învățării unei discipline școlare pot exista mai multe alternative sau forme de învățare. De exemplu, după modul de organizare și prezentare a conținuturilor, învățarea poate fi: algoritmică, semieuristică, euristică, prin modelare, prin analogie, prin cercetare structurală. Sau, după natura obiectivelor educaționale prioritare, se poate distinge între învățarea cognitivă, învățarea afectivă și învățarea psihomotrică.

Activitatea de învățare a elevilor poate fi permanent optimizată, iar un cadru didactic responsabil își propune mereu descoperirea celor mai potrivite strategii pentru a asigura succesul

în învățare la toți elevii cu care lucrează. Printre condițiile de eficientizare a activității de învățare la elevii din ciclul primar se numără: crearea unui dialog favorizant pentru relații autentice, empatică între învățător și elevi, pentru motivarea și implicarea tuturor elevilor în actul învățării; crearea unui climat de cercetare stimulat, în care elevii simt provocările acestuia și le conectează cu scopurile educației în general; determinarea elevilor, prin strategii didactice adecvate, să învețe și să se comporte într-un relativ acord cu stilul lor de viață și de cunoaștere. De altfel, orice cadru didactic pentru care creativitatea și inovația reprezintă o prioritate, este în căutarea unor soluții, unor strategii prin care să eficientizeze activitatea didactică, dar să o și transforme într-o atracție autentică pentru elevi.

SIMPOZION JUDEȚEAN
„TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE PAȘTE”
CONCURS JUDEȚEAN
„FANTEZII PASCALE”- ACTIVITATE DIN CADRUL
CERCLUI PEDAGOGIC AL ÎNVĂȚĂTORILOR CU
PREDARE SIMULTANĂ-TG-JIU

PROF. ÎNV.PRIMAR, CEAUȘESCU ANA-MARIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ DRĂGUȚEȘTI
PROF. ÎNV.PRIMAR, BALICA ANA CORINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ANTONIE MOGOȘ”,
STRUCTURA CORNEȘTI

În data de 18 aprilie 2024, în cadrul Cercului pedagogic al învățătorilor cu predare simultană-Tg-Jiu, s-a desfășurat SIMPOZIONUL JUDEȚEAN „TRADIȚII ȘI OBICEIURI DE PAȘTE”, CONCURS JUDEȚEAN „FANTEZII PASCALE”. Activitatea metodică a fost susținută de doamnele profesoare pentru învățământ primar Balica Ana-Corina, Geamănu Adelina și Priescu Nicoleta.

ARGUMENTUL SIMPOZIONULUI

Fiecare anotimp are frumusețea sa și trezește în sufletul copiilor frumusețe și emoție.

În anotimpul primăvara, natura se trezește la viață și totodată ne revin puternic în minte și în suflet amintirile copilăriei. Sărbătoarea Pascale din acest anotimp este un moment când fiecare dintre noi se întoarce la tradiții, la lucrurile care s-au transmis din strămoși și care în același timp au evoluat și s-au adaptat timpurilor.

Tradiția este un adevărat cod de conduită și un important tezaur la care omul poate oricând apela pentru a-și desfășura viața într-o anumită zonă geografică.

La români, Sărbătorile Pascale sunt adevărate sărbători de suflet, iar școala are rolul întregirii acțiunilor și relațiilor necesare dezvoltării trăirilor interioare în spiritul tradițiilor populare.

Implicarea copiilor în activitățile propuse determină exersarea deprinderilor de exprimare prin arta frumosului a sentimentelor și trăirilor interioare.

Acest proiect oferă prilejul abordării interdisciplinare în stimularea creativității elevilor și dezvoltării capacităților artistice.

SCOPUL:

Dezvoltarea interesului pentru păstrarea obiceiurilor și tradițiilor specifice Paștelui.

Valorificarea și îmbogățirea potențialului creativ și cultivarea unor trăiri afective pozitive ale copiilor.

OBIECTIVELE SPECIFICE:

Promovarea valorilor moral creștine în rândul elevilor;

Cultivarea respectului, interesului și dragostei față de obiceiurile și tradițiile Sărbătorilor de Paște;

Formarea deprinderilor de a transpune ideile și trăirile proprii în originalitate;

Dezvoltarea capacității de cunoaștere și înțelegere a mediului artistic.

GRUPUL ȚINTĂ

-elevi din învățământul prescolar, primar, gimnazial

-cadre didactice din învățământul prescolar, primar, gimnazial, părinți.

Toate **secțiunile au avut** ca temă principală un motiv religios din sfera Sărbătorilor de Paște, cât și tradiții și obiceiuri legate de Sărbătorile Pascale.

Cadrele didactice participante la activitate au admirat expoziția impresionantă de lucrări a elevilor participanți la Concursul Județean "Fantezii Pascale", s-au întâlnit cu meșterul olar Dumitru Coneru și au asistat la o demonstrație de olărit, apoi au decorat propriile vase de lut în cadrul atelierului de pictură.

Atât simpozionul, cât și concursul au oferit prilejul abordării interdisciplinare în stimularea creativității elevilor și dezvoltării artistice, determină exersarea deprinderilor de exprimare prin arta frumosului, a sentimentelor și trăirilor interioare.





IDENTIFICAREA ȘI VALORIFICAREA STILURILOR DE ÎNVĂȚARE

PROF. ÎNV. PRIMAR, COSACU DORINEL

ȘCOALA GIMNAZIALĂ RUGET, ROȘIA DE AMARADIA, GORJ

Stilul de învățare reprezintă tendința naturală a unui elev de a se angaja într-o manieră **particulară** în procesul de învățare, în funcție de preferința sa pentru o modalitate senzorială, de relațiile sociale create în clasă, de caracteristicile mediului.

Identificarea și valorificarea stilurilor de învățare.

Cunoașterea stilului de învățare este benefică atât pentru elevi, cât și pentru profesori. Elevul va conștientiza calitățile, lacunele, nevoile de învățare și va alege mediul de studiu care îl avantajează cel mai mult. Profesorul trebuie să inițieze exerciții în cadrul cărora elevii să-și identifice stilul dominant de învățare. De asemenea, se dezvoltă relația interpersonală profesor-elevi-parinți, se stabilesc strategii de optimizare a învățării și se ține seama de punctele tari, se formează o imagine precisă (chiar dacă empirică) asupra diversității clasei.

Ca educatori, este important să prezentăm informațiile folosind toate modalitățile senzoriale. Aceasta creează pentru toți elevii, indiferent de stilul lor preferat, oportunitatea de a se implica. Recunoașterea și înțelegerea diferențelor dintre stilurile de învățare presupun acceptarea și utilizarea unei mari varietăți de metode, procedee, materiale didactice de prezentare a conținuturilor noi. Identificarea stilurilor de învățare contribuie la înțelegerea relațiilor dintre elevi și actul învățării.

Profesorul poate identifica stilurile de învățare ale elevilor pe mai multe căi:

- prin observarea și analiza propriilor experiențe/conduite de învățare; consemnarea modului în care își pregătește lecțiile la diferite discipline, condițiile de învățare preferate, metoda de studiu ce i-a adus succes, momentele propice învățării;
- prin caracterizarea stilului de învățare pe baza explicațiilor, descrierilor, exercițiilor oferite de diferiți autori, aplicarea unor chestionare specifice (Internet, manuale de psihoteste) ce permit identificarea modalităților de abordare a sarcinilor de învățare în diferite contexte educaționale;
- prin autoinformarea cu privire la stilurile de învățare, participarea activă la activitățile practice cu această temă (orele de consiliere și orientare, diverse opționale), implicarea în programe educaționale cu această temă (de exemplu, optimizarea stilului de învățare, tehnici de învățare eficientă).

Elevul însuși poate fi implicat în identificarea propriului stil de învățare prin:

- auto-observarea propriei conduite de învățare. Cel ce învață poate observa și analiza propriile experiențe de învățare; el poate ține un jurnal al învățării în care consemnează modul în care își pregătește lecțiile la diferite obiecte de studiu, condițiile de învățare preferate, metoda de studiu

care i-a adus cele mai importante succese, preferințele pentru anumite momente ale zilei considerate propice învățării.

- utilizarea unor instrumente de măsură a stilului de învățare. Aproape toți autorii care au descris tipologii ale stilului de învățare au elaborat și chestionare specifice ce permit identificarea modalităților de abordare a sarcinilor de învățare în diferite contexte educaționale.

- utilizarea descrierilor, a explicațiilor și exercițiilor oferite de diferiți autori pentru recunoașterea și caracterizarea propriului stilului de învățare. Elevii pot identifica, pornind de la descrierile existente, în ce măsură preferă tehnicile vizuale, auditive sau kinestezice în prelucrarea informațiilor, preferă să lucreze în grup sau să lucreze singur, preferă conceptualizările abstracte sau experimentările concrete etc.

Exercițiul reflexiv asupra propriilor experiențe de învățare reprezintă nu numai o sursă de informații asupra stilului de învățare, ci și o modalitate de a contribui la dezvoltarea abilităților metacognitive ale elevilor.

Mulți dintre elevii aflați în situație de eșec școlar nu prezintă dificultăți particulare pe plan cognitiv. Problema se află la nivelul unei incapacități de a accede la ceea ce ei știu.

Important de avut în vedere:

- stilul de învățare vorbește despre diferențe individuale, nu reprezintă o cale de omogenizare a grupului;

- obținerea și sintetizarea informațiilor privind stilurile individuale ale elevilor nu ne vor fi utile dacă nu se răspunde cu metode adecvate preferințelor individuale;

- referințele noastre de stil, ca facilitatori ai învățării, pot fi puternic influențate de contactul și de experiența adecvată cu un anumit mediu de formare. Apare astfel pericolul ca, în procesul de predare, să favorizăm propriul stil senzorial, ceea ce poate dezavantaja pe elevii care percep pe alte canale senzoriale; preferințele celor care învață nu reprezintă neapărat și domeniile în care aceștia se descurcă cel mai bine; stilul este distinct de nivelul de performanță sau capacitate; elevii pot dezvolta interpretări diferite din aceeași experiență; diferite abordări ale stilului oferă rezultate variate, chiar surprinzătoare. De aceea, este important să alegeți un model de stil care este bine documentat și care, în abordarea sa, oferă suport pentru planificarea instruirii, nu doar simpli identificatori de stil (etichete).

BIBLIOGRAFIE:

Bărbulescu, Gabriela, în Ghid de diversitate și diferențiere în predare. Capitolul 2. Abordarea diferențiată a elevilor, 2023 Gardner, Howard, Inteligențele multiple. Noi perspective, Editura Curtea veche, București, 2022;

Roșan, Adrian, Psihopedagogie specială. Modele de evaluare și intervenție, Editura Polirom, Iași, 2015.

ȘCOALA TEDI – ȘCOALA SIGURANȚEI, O ȘCOALĂ PENTRU TOȚI COPIII

*PROF. ÎNV. PRIMAR, DÂRVĂREANU TATIANA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NOVACI, NOVACI*

În toamna anului trecut am discutat cu părinții elevilor clasei I A, de la Școala Gimnazială Novaci, clasă pe care o coordonez, despre înscrierea în proiectul „Școala Tedi-Școala siguranței”, unul dintre cele mai ample programe educative la nivel național care-i învață pe elevii clasei I, pentru că doar acestora se adresează, cum să fie în siguranță pe drum, acasă, la școală, în mediul online, în vacanțe.

În cadrul activităților sunt implicați și părinții care sunt îndrumați în desfășurarea activităților reușind să petreacă timp de calitate alături de copii.

Activitățile au început în luna noiembrie 2023 și se vor încheia în luna iunie 2024. Până în prezent am desfășurat următoarele teme: „Siguranța pentru sănătate”, „Siguranța în clasă”, „Siguranța în pauză”, „Siguranța în vacanță”, „Prevenirea, recunoașterea și gestionarea bullyingului”, „Relațiile dintre colegi”, „Când părinții lipsesc de acasă”, „Situatii periculoase”, „Copilul și accesarea internetului”, „Siguranța în curte”, „Deplasarea pe stradă și traversarea carosabilului”, „Mersul pe bicicletă în siguranță și copilul ca pasager”. Am desfășurat aceste activități în colaborare cu Poliția Română, partener în cadrul proiectului, prin reprezentantul, agent principal de poliție, Viță Anda-Maria, din cadrul Poliției Novaci.

În urma fiecărei teme desfășurate am realizat un raport însoțit de fotografii. Acestea pot fi vizualizate accesând pagina „Școala Tedi”, galerie 2023.

În cadrul acestui proiect se desfășoară și un concurs ce constă în alegerea lunar, pe baza unor criterii stabilite de echipa Tedi, a trei clase câștigătoare.

La finalul lunii februarie, am avut plăcuta surpriză să mă regăsesc printre câștigători. Eu, ca învățător, am câștigat un joc „Emoții și sentimente”, iar copiii au câștigat produse Maspex (unul dintre cei mai cunoscuți producători din țară pentru categoriile sucuri, nectaruri și băuturi răcoritoare, produse instant, snacksuri sărate, apă minerală naturală), firma Maspex și ea partener în proiectul „Școala Tedi”.

Premierea copiilor s-a realizat într-un cadru festiv, ca o surpriză, deoarece elevii nu știau nimic, alături de conducerea Școlii Gimnaziale Novaci, doamna director, profesor Spilcă Cristina -Simona, doamna director adjunct Popescu-Cambrea Veronica, în prezența doamnei asistent medical Stanciu Adriana și a părinților. Reprezentanții poliției nu au putut veni în ziua respectivă, 25 martie fiind Ziua Poliției Române, dar au transmis felicitări copiilor.

Experiența trăită prin intermediul acestui proiect este una deosebită. Copiii au dobândit informații noi, au participat cu drag și interes la toate activitățile și au realizat alături de părinți temele propuse. „Școala Tedi” este o școală în care buna colaborare dintre învățător-elevi- familie conduce la cele mai frumoase rezultate.

În încheiere, le mulțumesc părinților pentru implicare și susținere în demersurile educaționale pe care le întreprind și îndemn toate cadrele didactice care vor predă la clasa I să se înscrie și să participe la acest proiect. Este o activitate care se desfășoară pe tot parcursul anului școlar, este mult de muncă, dar rezultatele sunt îmbucurătoare.

ALTERNATIVE EDUCAȚIONALE, ȘCOALĂ, CULTURĂ ȘI TRADIȚIE

PROF. ÎNV. PRIMAR, DOGARU-LEASĂ MARIA MIRABELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ANTONIE MOGOȘ" BĂLEȘTI

Alternativa educațională reprezintă o abordare diversificată față de sistemul educațional tradițional, care își propune să ofere alternative și opțiuni educaționale care să se potrivească mai bine nevoilor și preferințelor individuale ale elevilor. Această abordare poate să se intersecteze adesea cu concepte precum școala, cultură și tradiție, deoarece este influențată de valorile și practicile culturale și de dorința de a păstra sau de a transforma tradițiile educaționale.

În cadrul alternativei educaționale, există o varietate de modele și practici, care variază în funcție de ideologiile și obiectivele specifice ale diferitelor comunități sau grupuri educaționale. Printre acestea se numără educația acasă, școlile independente, școlile comunitare, educația experiențială și învățarea bazată pe proiecte, precum și alte forme de învățare non-formală și informală.

Un aspect important al alternativei educaționale este respectul și integrarea culturii și tradițiilor locale în procesul de învățare. Aceasta înseamnă recunoașterea și valorizarea cunoștințelor și experiențelor culturale ale elevilor și comunităților lor, și folosirea acestora ca resurse pentru învățare și dezvoltare. De exemplu, în școlile comunitare sau în educația acasă, se pot integra practici și tradiții locale în curriculum și în activitățile de învățare, pentru a păstra și a promova identitatea culturală și lingvistică a elevilor.

Totuși, alternativele educaționale nu sunt mereu în opoziție cu tradițiile educaționale existente; ele pot, în schimb, să ofere o modalitate de a reinterpretă și de a adapta tradițiile educaționale în contextul actual. De exemplu, școlile Waldorf se bazează pe pedagogia lui Rudolf Steiner și își propun să integreze artele, spiritualitatea și conexiunea cu natura în procesul de învățare, dar într-un mod care răspunde nevoilor și provocărilor contemporane ale elevilor.

Cultura și tradiția pot juca, de asemenea, un rol important în definirea alternativei educaționale în contextul diferitelor comunități și grupuri sociale. De exemplu, școlile Montessori, care se bazează pe metode dezvoltate de Maria Montessori, încurajează autonomia și auto-direcționarea elevilor în procesul de învățare, reflectând valorile de libertate și responsabilitate asociate cu cultura occidentală.

În unele cazuri, alternativele educaționale pot reprezenta o formă de rezistență sau de reacție la practicile și valorile dominante din sistemul educațional tradițional. De exemplu, școlile democratice, care se bazează pe principiul egalității și participării elevilor în procesul de luare a deciziilor, pot fi văzute ca o alternativă la structurile ierarhice și autoritare ale școlilor tradiționale.

Cu toate acestea, alternativele educaționale pot întâlni și provocări și critici. Unii susțin că acestea pot duce la segregare sau la creșterea inegalității educaționale, deoarece nu toți elevii au acces la aceleași resurse și oportunități educaționale. De asemenea, există îngrijorări cu privire la calitatea și validitatea educației oferite în unele alternative, și la capacitatea elevilor de a-și atinge potențialul maxim într-un mediu educațional non-tradițional.

În concluzie, alternativele educaționale reprezintă o abordare diversificată și flexibilă față de sistemul educațional tradițional, care își propune să ofere opțiuni educaționale care să se potrivească mai bine nevoilor și valorilor individuale ale elevilor și comunităților lor. Integrarea culturii și tradițiilor locale în procesul de învățare poate consolida identitatea și apartenența culturală a elevilor, în timp ce reinterpretarea și adaptarea tradițiilor educaționale pot contribui la inovare și la îmbunătățirea calității învățământului. Totuși, este important să se abordeze criticile și provocările asociate cu alternativele educaționale, pentru a asigura că toți elevii au acces la o educație de calitate și că își pot atinge potențialul maxim într-un mod sustenabil și echitabil.

MANAGEMENTUL EDUCAȚIONAL

ÎNV., DUMBRĂVEA MARIA-CRISTINA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ANTONIE MOGOȘ" BĂLEȘTI

Managementul educațional este un domeniu esențial în îmbunătățirea sistemului de învățământ și în asigurarea unei educații de calitate pentru toți elevii. Acest eseu explorează aspectele cheie ale managementului educațional, inclusiv rolul său în îmbunătățirea performanței școlare, abordările și strategiile eficiente, precum și provocările și tendințele actuale în acest domeniu.

Managementul educațional se referă la planificarea, organizarea, coordonarea și monitorizarea resurselor și proceselor din cadrul instituțiilor de învățământ, în scopul asigurării unei educații de calitate și îmbunătățirii performanței școlare. Un management eficient în domeniul educației implică o serie de aspecte, printre care leadershipul strategic, administrarea resurselor umane și financiare, dezvoltarea curriculumului și evaluarea performanței.

Unul dintre rolurile cheie ale managementului educațional este acela de a promova o cultură organizațională pozitivă și de a dezvolta capacitățile profesionale ale cadrelor didactice și ale personalului școlar. Un lider educațional eficient poate inspira și motiva echipa sa, facilitând un mediu de învățare și dezvoltare continuă. De asemenea, el este responsabil de stabilirea obiectivelor și direcțiilor strategice ale instituției de învățământ și de asigurarea implementării acestora în practică.

O altă abordare importantă în managementul educațional este cea bazată pe date și evidențe. Prin colectarea și analizarea datelor referitoare la performanța elevilor, la eficiența resurselor și la alte aspecte relevante, managerii pot lua decizii informate și pot identifica domeniile în care este nevoie de intervenție sau îmbunătățire. De asemenea, utilizarea datelor poate contribui la monitorizarea progresului și la evaluarea impactului diferitelor inițiative și programe educaționale.

Cu toate acestea, managementul educațional se confruntă și cu numeroase provocări și provocări. Una dintre acestea este gestionarea resurselor limitate, în condițiile unei finanțări insuficiente și a cerințelor tot mai mari în ceea ce privește calitatea și accesibilitatea educației.

Managerii educaționali trebuie să fie creativi și să găsească modalități eficiente de utilizare a resurselor disponibile, pentru a asigura un mediu de învățare adecvat pentru toți elevii.

În plus, schimbările rapide în societate și în mediul economic global impun adaptarea continuă a sistemelor și practicilor educaționale. Managerii trebuie să fie flexibili și să adopte o abordare proactivă în gestionarea schimbării, pentru a răspunde nevoilor și provocărilor în continuă evoluție ale elevilor și comunității.

Unul dintre pilonii esențiali ai managementului educațional este leadershipul în educație. Un lider educațional eficient nu doar gestionează operațiunile zilnice ale unei instituții de învățământ, ci și inspirează și motivează cadrele didactice, elevii și părinții să-și atingă potențialul maxim. Aceasta înseamnă să fie un comunicator deschis, un vizionar care să definească direcțiile strategice și să fie un catalizator pentru schimbare și inovare.

Un exemplu notabil de leadership educațional poate fi văzut în modul în care un director de școală mobilizează resursele pentru a răspunde la nevoile specifice ale elevilor și comunității. Acest lucru poate include dezvoltarea și implementarea unor programe personalizate de învățare, gestionarea eficientă a resurselor financiare pentru a oferi acces la tehnologie și materiale educaționale de calitate, precum și stabilirea parteneriatelor cu organizații comunitare pentru a sprijini elevii care se confruntă cu provocări sociale sau economice.

În plus, o tendință semnificativă în managementul educațional este adoptarea tehnologiei pentru a îmbunătăți procesele educaționale și a spori eficiența administrativă. De exemplu, sistemele de gestionare a învățământului bazate pe cloud permit accesul la informații și date în timp real, facilitând luarea deciziilor informate și monitorizarea progresului elevilor. De asemenea, utilizarea platformelor de învățare online și a instrumentelor de comunicare digitală poate spori implicarea elevilor și poate crea oportunități de învățare flexibile și personalizate.

În concluzie, managementul educațional este un domeniu complex și dinamic, care joacă un rol crucial în asigurarea unei educații de calitate și în îmbunătățirea performanței școlare. Prin adoptarea unor abordări și strategii eficiente, managerii educaționali pot contribui la creșterea succesului academic al elevilor și la pregătirea lor pentru viitorul lor personal și profesional. Cu toate că există numeroase provocări, o abordare colaborativă, bazată pe date și orientată spre schimbare poate contribui la depășirea acestor obstacole și la realizarea obiectivelor educaționale pe termen lung.

TIPURILE DE COMPUNERI ȘCOLARE

PROF.ÎNV.PRIMAR ,EREMIA GEORGIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN SĂVOIU”, TÂRGU JIU, GORJ

Una dintre responsabilitățile învățătorului în învățământul primar este formarea și dezvoltarea capacității de exprimare corectă (scrisă și orală) a elevilor. La realizarea acestui obiectiv concură toate disciplinele de învățământ din ciclul primar, însă limba și literatura română se datasează, atât în ceea ce privește ponderea deținută în planul de învățământ al ciclului primar, cât și în ceea ce privește desfășurarea concretă a activităților.

Un rol evident în direcția cultivării capacităților de exprimare a elevilor îl au **compunerile**, care au o contribuție importantă la formarea lor intelectuală, morală și estetică. Pentru a defini conceptul de *compunere*, începem de la noțiunea de *text*. În limba latină cuvântul „textum” înseamnă „țesătură”, „tramă”, „urzeală”. Compunerea este un text, „termenii sau frazele care alcătuiesc o scriere sau o operă”. (Dicționar de termeni literari, Editura Academiei, București, 1976, p.438-439).

Compunerile școlare sunt considerate „lucrări școlare asupra unei teme” (Dicționarul limbii române moderne”, „exerciții de dezvoltare a capacității de a comunica prin intermediul limbajului”(Constantin Parfene).

Cu siguranță , exercițiile de compunere asigură însușirea conștientă și personal-creatoare a cunoștințelor din aria tuturor obiectelor de învățământ.

Tipuri de compuneri

a. Forma cea mai simplă de compunere este *reproducerea orală a unui text auzit sau citit*. Alcătuirea compunerii pe bază de texte presupune stabilirea unui plan, în care să fie înregistrate momentele principale ale acțiunii, dacă textul respectiv este o narațiune, sau tablourile, când textul aparține liricii sau prozei peisagistice.

Rezumatul înseamnă prezentarea pe scurt, în forma orală sau scrisă, a conținutului unei opere literare. Elaborarea rezumatului implică delimitarea fragmentelor și sintetizarea conținutului lor sub formă de idei principale. Ideile principale pot fi formulate în mai multe variante, în funcție de experiența elevilor în acest tip de activitate, de natura textului literar:

- sub formă de desene (clasa I);
- sub formă de întrebări (cea mai ușoară formă de elaborare a ideilor principale);
- sub formă de titluri (texte descriptive);
- sub formă de propoziții enunțiative (texte narative);
- sub formă de citate.

Amplificarea ideilor principale duce la realizarea rezumatului.

b. *Compuneri orale pe baza unei ilustrații sau a unui șir de ilustrații* s-au realizat și în perioada preșcolarității. În ciclul primar elevii sunt capabili să stabilească legături între secvențele reprezentate de ilustrații, respectiv să completeze golurile între o ilustrație și alta.

c. *Benzile desenate* se adresează, aproape exclusiv, copiilor și tinerilor. Sunt formate din text scurt, esențial, plasat în „baloane” și imagini. Compunerea pe bază de benzi desenate are, întotdeauna, un caracter narativ.

d. *Compunerile după un plan dat* presupun experiența unor sugestii sub formă de idei. Rolul de a formula planul de idei îi revine învățătorului.

e. *Compunerile pe baza unor cuvinte de sprijin* propun elevilor să lucreze pe baza unui suport lingvistic dat de către învățător: cuvinte comunicate în ordinea prevăzută să apară în text.

f. *Compunerea cu început dat* se caracterizează printr-un mare grad de independență oferit elevilor. Lor li se dă începutul compunerii urmând să continue într-o direcție presupusă sau inventată de ei.

g. *Compunerile narrative în care se introduce dialogul* se bazează pe experiența personală a elevilor, pe lecturi sau pe capacitatea lor de a inventa. Învățătorul va explica elevilor că, pe lângă prezentarea unei întâmplări, în compunere va fi utilizat, în mod obligatoriu, dialogul.

h. *Compunerea liberă* presupune dreptul acordat elevilor în alegerea subiectului compunerii și în modul de tratare a acestuia. Elaborarea unei compuneri libere se bazează pe două premise fundamentale:

- să beneficieze de un volum de cunoștințe de care să se folosească în compunere;
- să aibă capacitatea de a-și elabora, oral și scris, ideile.

Realizarea unei compuneri libere parcurge următoarele etape:

- pregătirea informațională (inventiunea);
- elaborarea planului de idei;
- redactarea compunerii;

- analiza compunerilor.
- i. *Compoziții cu caracter epistolar:*

Biletul – este forma cea mai simplă de comunicare scrisă.

Telegrama – transmite o informație în cuvinte puține.

Scrierea căștilor poștale ilustrate cuprinde salutări transmise dintr-o localitate, unde cineva se găsește în trecere sau pentru un interval de timp mai mare.

Scrisoarea poate fi scrisoarea familială sau scrisoarea amicală. Prima vizează membrii familiei

expeditorului, iar cea de-a doua – prietenii de stradă, de bloc sau colegii de școală ori de clasă. Este un text prin care se comunică informații.

Invitația este textul prin care se transmite, într-un stil protocolar, o invitație la un eveniment. (o serbare, nuntă, zi de naștere etc.)

Bibliografie:

1. Parfene, Constantin – *Compozițiile în școală*, Editura Moldova, Iași, 1996
2. Crăciun, Corneliu, *Metodica predării limbii române în învățământul primar*, Editura Emia, Deva, 2002;
3. Gherghina, Dumitru, *Aproape totul despre compunerile școlare*, Editura „Didactica Nova”, Craiova, 2005;
4. Parfene, Constantin – *Compozițiile în școală*, Editura Moldova, Iași, 1996
5. Nută Silvia, *Metodica predării limbii române în clasele primare*, Editura Aramis, București, 2002.

POTENȚAREA DEZVOLTĂRII COGNITIVE ȘI SOCIO-AFECTIVE A COPILULUI PRIN JOC, MUZICĂ ȘI MIȘCARE

PROF. ÎNV. PRIMAR, GOȘEA MIHAELA- LICEUL MĂTĂSARI, GORJ

PROF. ÎNV. PRIMAR ,ȚUNCU LILIANA-LICEUL MĂTĂSARI, GORJ

Nu poate exista o dezvoltare mai profundă a sufletului unei societăți decât prin modul în care îi tratează pe copii.- Nelson Mandela

Copilăria este ca un mic curriculum al anilor jocului, cântecului, mișcării și al vocii bune.

Ne-am întrebat vreodată cum se vede lumea prin ochii copiilor? Am putea fi surprinși să descoperim că aceștia nu reprezintă varianta în miniatură a adulților. Copiii gândesc diferit, au percepții distincte și văd lumea în care trăiesc cu alți ochi.

Trebuie să înțelegem felul în care experiențele pe care copiii le trăiesc și cunoștințele pe care le dobândesc îi ajută să reușească în viață. Trebuie să reflectăm asupra modului în care putem face lucrurile diferit pentru copii, în pas cu provocările secolului 21, pentru a-i ajuta să învețe și să devină ”campioni la viață”

Dezvoltarea cognitivă a copiilor se referă la modul în care aceștia gândesc, explorează lumea din jurul lor și înțeleg ceea ce experimentează.

Stimularea cognitivă presupune dobândirea cunoștințelor necesare, dezvoltarea abilităților esențiale și a capacității de rezolvare a problemelor. Toate acestea îi ajută să își dezvolte un mod de gândire sănătos.

Împreună cu dezvoltarea competențelor cognitive și dezvoltarea sănătoasă a corpului, copiii au nevoie să-și antreneze, în cât mai multe contexte și prin cât mai multe activități și situații, și inteligența emoțională.

Învățarea socio-emoțională este un element vital în dezvoltarea copiilor, facilitând înțelegerea emoțiilor și asigurând relații înfloritoare cu ceilalți.

Acest concept actual, utilizat, dezvoltat și explicat în literatura de specialitate, vizează competențele copiilor de a își recunoaște propriile emoții, trăiri și sentimente, dar și de a le identifica în jurul lor, la ceilalți, de a manifesta empatie și înțelegere și de a acționa echilibrat în fața provocărilor și obstacolelor.

Abilitățile socio-emoționale îi ajută pe copii să gestioneze cu succes viața de zi cu zi, să se concentreze, să ia decizii bune și să devină membri de sprijin ai comunității lor atât școlare, cât și personale.

Sfera socio-emoțională cuprinde conștiința de sine, autogestionarea, conștiința socială, abilitățile de relaționare și luarea deciziilor responsabile.

Interesul copiilor pentru mișcare, jocuri, cânt este foarte mare la această vârstă. Dorința lor are la bază cauze de ordin fiziologic. Cert este faptul că toate tipurile de jocuri desfășurate în aer liber au drept scop pe lângă călirea organismului și întărirea sănătății și dezvoltarea armonioasă a personalității, prevenirea localizării unor atitudini vicioase, creșterea capacității intelectuale, crearea unei bune dispoziții.

Jocul este considerat principala modalitate de realizare a sarcinilor și obiectivelor didactice, venind în ajutorul cadrelor didactice. El este o lume a copiilor, a oamenilor mari, deoarece tuturor le este necesară deconectarea pe care jocul le-o oferă.

Jocul însoțit de cânt și mișcare, organizat în aer liber, departe de praful străzilor și de circulația rutieră intensă, este folosit ca mijloc de dezvoltare armonioasă, la formarea deprinderilor motrice de bază, la cultivarea calităților fizice, a trăirilor afective pozitive, a calităților morale, a calităților de voință și caracter.

Prin cântec, joc și mișcare copilul explorează, cunoaște, interacționează cu propriul corp și cu mediul înconjurător. Cunoscând posibilitățile de acțiune asupra mediului, copilul devine încrezător în forțele proprii și cutezător în a descoperi lumea. Prin joc, copiii își satisfac dorința firească de manifestare și independență. Jocul nu constituie pentru copil o simplă distracție. Jucându-se, cunoaște și descoperă lumea și viața într-o formă accesibilă și atractivă pentru el. Pe măsură ce înaintează în vârstă și se dezvoltă, conținutul jocurilor se extinde, cuprinzând și relațiile sociale dintre oameni.

Copiii învață prin experiențe de joacă. Jocul le permite să experimenteze prin încercări și erori, să găsească soluții la probleme, să elaboreze cele mai bune strategii și să dezvolte noi abilități.

Se spune că jocul este treaba copiilor – și este adevărat! Jocul este modul în care copiii învață despre lume și despre ei înșiși. Chiar este clasificat drept unul dintre drepturile de bază ale fiecărui copil. Nu există o modalitate corectă sau greșită de joacă pentru un copil. Joaca se poate găsi în orice, de la o mână în piureul de cartofi făcut de mama până la joaca cu jocuri video sau privitul pe fereastră și număratul fulgilor de zăpadă sau picăturilor de ploaie. Jocul este diferit în funcție de perioada din zi alocată acestei activități, dar și de copil: uneori el se

joacă cu prietenii și alteori, singur. Uneori poate vorbi cu voce tare, iar alteori, nu. Uneori, jocul este dezordonat, iar alteori, liniștit și relaxat.

Copiii nu au nevoie de jucării scumpe pentru a se juca. Au nevoie de timp, spațiu și libertate pentru a explora ideile care îi interesează. Atunci când copiii se joacă, învață.

Care este rolul jocului și beneficiile sale în viața copilului?

- ✓ Stimulează dezvoltarea timpurie a creierului;
- ✓ Susține gândirea creativă;
- ✓ Promovează controlul impulsurilor și reglarea emoțiilor;
- ✓ Jocul dezvoltă imaginația;
- ✓ Jocul oferă beneficii emoționale și comportamentale;
- ✓ Joaca este un profesor excelent;
- ✓ Jocul încurajează independența;
- ✓ Jocul promovează o stare fizică mai bună.

Jocurile sunt piloni esențiali în dezvoltarea armonioasă a copiilor, iar *muzica* poate îmbunătăți semnificativ calitatea activităților ludice pe care copiii le practică, aducând nenumărate beneficii.

Știați că muzica este una dintre puținele activități care antrenează atât partea logică, cât și cea creativă a creierului?

Muzica, în mod natural, face parte din viața și dezvoltarea copiilor, încă de la cele mai fragede vârste, aducând beneficii semnificative.

Chiar și cei mai mici copii vor sări, se vor legăna, vor zâmbi sau își vor flutura mâinile pe melodiiile lor preferate. Copiii de vârstă școlară mică obișnuiesc să-și inventeze propriile cântece și rime și adesea cântă singuri. Muzica este o parte firească a jocului copiilor în general, care activează toate domeniile dezvoltării lor cognitive, inclusiv abilitățile de citire și calcul, inteligența emoțională și dezvoltarea socială.

Iată câteva motive pentru care este atât de important ca cei mici să participe în mod regulat la activități muzicale:

- *Influențe pozitive asupra creierului*- specialiștii susțin faptul că atunci când muzica face parte din viața copiilor ei reușesc să atingă performanțe școlare mai bune;
- *Limbaajul și vocabularul se dezvoltă*- cântecele și rimele extind foarte mult vocabularul unui copil, precum și abilitatea acestuia de a utiliza corect limbaajul.
- *Urechile ascultă, corpul se mișcă*- atunci când copiii ascultă muzica, inevitabil, corpul lor se mișcă. Indiferent dacă cei mici sunt într-un joc de menținere a ritmului, folosesc instrumente muzicale sau învață o coregrafie, abilitățile motorii fine și grosiere sunt

dezvoltate; acest lucru aducând avantaje în ceea ce privește precizia mișcărilor, coordonarea și scrierea cursivă și fluidă a cuvintelor pe hârtie.

➤ *Muzica îi ajută pe cei mici să se exprime*- muzica este un mod minunat de exprimare pentru copii. Prin intermediul activităților muzicale, copiii își dezvoltă un simț al creativității și se simt liberi să își exprime, fără a se teme, emoțiile și ideile creative. Își canalizează energie într-un dans pe o muzică ritmată, își compun propriile poezii și versuri pe care le pot cânta și își liniștesc emoțiile prea puternice prin ritmurile lente ale muzicii de relaxare.

➤ *Muzica aduce multă bucurie!*- muzica este pur și simplu o activitate distractivă care îi face pe cei mici să se simtă bine. Copiii sunt atrași în mod natural de muzică. Ei nu sunt stânjeniți atunci când cântă și nu sunt reținuți de teamă și judecată, așa cum ar putea fi adulții. Ei se relaxează, cântă și se mișcă liber.

Activitatea didactică trebuie înțeleasă ca un act de creație nu ca un șir de operații șablon, de rutină. Cadrul didactic trebuie să dispună de capacitatea de înțelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situații care să îmbogățească mintea copilului cu anumite reprezentări și obișnuințe, să-și transforme ocupația într-o frumoasă minune.

Creativitatea, spre deosebire de inteligență, este la copil un fenomen universal. Nu există copil care să nu deseneze, să nu fabuleze.

Copiii au o creativitate fantastică înăscută, dar care trebuie șlefuită!

Desenul, pictura, modelajul, muzica, dansul, diferitele jocuri în aer liber sau acasă, la grădiniță sau la școală, toate au darul de a-i ajuta să-și exprime emoțiile, gândurile și sentimentele.

Mai mult decât orice activități, activitățile de educație plastică, abilități practice, educație muzicală, constituie cadrul și mijlocul cel mai generos de activare și stimulare a potențialului creativ. Artă îl pregătește pe copil să trăiască în frumusețe, în armonie, să respecte frumosul și să vibreze în fața lui. Cuvintele, sunetele, gesturile, culorile, formele plastice sunt mijloace de exprimare, de exteriorizare a dorințelor, a așteptărilor, a relațiilor cu ceilalți, a problemelor.

Mijloacele artei devin pentru copil unelte autentice de rezolvare curajoasă și cu știință a problemelor de echilibrare, de armonizare, de modelare a spațiului în care trăiește și se joacă, de automodelare.

CONCLUZIE

Prin artă se dezvoltă sensibilitatea senzorială, dar și cea artistică și delicatețea comportamentală. Sensibilitatea artistică se construiește pe baza afectivității, intuiției și fanteziei, în funcție de măiestria educativă a cadrului didactic și de caracteristicile mediului în

care se formează. Deși determinată genetic, ea se modelează prin educație, pentru că “personalitatea copilului este rezultanta acțiunii conjugate a factorilor ereditari, de mediu și de educație...”

BIBLIOGRAFIE:

- 1. Bocoș Mușata, 2002, Instruirea Interactivă, Presa Universitară Clujeană;**
- 2. Bucur Alesia, 2014, Joc, cântec și mișcare, Ed. Carminis;**
- 3. Ciolan Lucian, 2008, Învățarea integrată, Ed. Polirom, Iași;**
- 4. Ciolan Lucian, Învățarea integrată. Fundamente pentru un curriculum transdisciplinar, Ed. Polirom, Iași, 2008;**
- 5. Cucoș Constantin, 2002, Pedagogie, Ed. Polirom, Iași;**
- 6. Oprea Crenguța, 2006, Strategii didactice interactive, EDP, București.**

ACTIVITATE METODICĂ-JOC ȘI MIȘCARE

PROF. ÎNV. PRIMAR, LAVINIA NIMARĂ

ȘCOALA PRIMARĂ COCORENI-LICEUL TEHNOLOGIC BÂLTENI

Joi, 30 mai 2024, la Școala Primară Cocoreni-structură a Liceului Tehnologic Bâlteni, s-a desfășurat Cercul Pedagogic al Învățătorilor, Țicleni-Bâlteni-Plopșoru, sub coordonarea doamnelor profesor pentru învățământul primar, Nimară Lavinia și Pîrvulescu Cornelia.



Cercul Pedagogic a avut ca scop perfecționarea activității didactice, schimbul de practici și actualizarea metodelor și procedurilor de lucru la nivelul învățământului primar.



Fiind o întâlnire metodică cu rol în comunicare și valorificare a experiențelor didactice, a metodelor de predare-învățare, a conținuturilor și modurilor de organizare a procesului educațional și evaluare a rezultatelor procesului de învățământ, aceasta a avut următorul program:

1. Jocuri de mișcare și ștafete cuprinzând variante de alergare cu transport și punere de obiecte/ “Semănatul și culesul cartofilor”- lecție demonstrativă
2. Jocurile de mișcare în educația psihomotrică-referat
3. Dansuri populare și cântece gorjenești- program artistic



Întâlnirea a venit în sprijinul cadrelor didactice care sunt la început de carieră, și nu numai, fiind o ocazie de perfecționare a activității acestora, scopul comun fiind grija față de copiii cărora le îndrumăm pașii în primii ani ai școlarității, educația, creșterea armonioasă și siguranța acestora.

METODOLOGII INSTRUCTIV-EDUCATIVE

PROF. ÎNV. PRIMAR, MERCIOIU MIRECEA-IONUȚ

ȘCOALA GIMNAZIALĂ "ANTONIE MOGOȘ" CEAURU-BĂLEȘTI

Metodologiile instructiv-educative reprezintă un aspect fundamental în domeniul educației, influențând modul în care se desfășoară procesul de învățare și transmiterea cunoștințelor. Acest eseu explorează diferitele metodologii instructiv-educative, inclusiv abordări tradiționale și moderne, strategii eficiente de predare și învățare, precum și impactul acestora asupra rezultatelor educaționale și a dezvoltării elevilor.

O metodologie instructiv-educativă reprezintă un set de principii, strategii și tehnici folosite de către educatori pentru a facilita învățarea și dezvoltarea elevilor. Aceste metodologii pot varia în funcție de contextul cultural, de nivelul de educație și de obiectivele specifice ale procesului educațional.

Una dintre metodologiile tradiționale, care încă este utilizată în multe școli și instituții de învățământ, este metoda predării frontale sau lecția magistrală. Această abordare implică prezentarea informațiilor de către profesor în fața întregii clase, iar elevii sunt pasivi receptori ai cunoștințelor. Deși această metodă poate fi eficientă în anumite situații, cum ar fi prezentarea unor concepte complexe sau a informațiilor de bază, ea poate limita participarea activă a elevilor și poate să nu fie potrivită pentru toate tipurile de învățare.

Pe de altă parte, abordările moderne în educație promovează interactivitatea, implicarea activă a elevilor și dezvoltarea abilităților de gândire critică și creativă. Una dintre aceste abordări este învățarea bazată pe proiecte, în care elevii lucrează în echipe pentru a investiga și a rezolva probleme complexe sau pentru a crea produse și prezentări relevante pentru subiectul studiat. Această metodologie încurajează colaborarea, autonomia și rezolvarea de probleme, oferind elevilor oportunități de a aplica cunoștințele în contexte practice și relevante.

În plus, învățarea activă și experiențială sunt promovate tot mai mult în educație, pentru a stimula interesul și implicarea elevilor în procesul de învățare. Metodele precum învățarea prin descoperire, studiul de caz, simulările și excursiile educaționale oferă elevilor oportunități de a experimenta și de a aplica cunoștințele în situații reale sau simulări, ceea ce poate consolida înțelegerea și retenția informațiilor.

În paralel cu aceste abordări, utilizarea tehnologiei în educație a deschis noi posibilități pentru metodologiile instructiv-educative. Instrumente precum platformele de învățare online, aplicațiile educaționale și simulările virtuale pot oferi acces la resurse și experiențe educaționale diverse și personalizate. De asemenea, tehnologia poate facilita colaborarea și comunicarea între elevi și profesori, precum și evaluarea și monitorizarea progresului în timp real.

Impactul diferitelor metodologii instructiv-educative asupra rezultatelor educaționale și a dezvoltării elevilor poate fi evaluat în funcție de mai mulți factori, inclusiv de nivelul de implicare al elevilor, de relevanța și aplicabilitatea conținutului studiat și de dezvoltarea abilităților cognitive și sociale. Studiile arată că abordările interactive și experiențiale pot duce la o înțelegere mai profundă și la o mai mare motivație a elevilor, în timp ce metodele tradiționale pot fi mai eficiente în transmiterea unor cunoștințe de bază.

În concluzie, metodologiile instructiv-educative joacă un rol crucial în procesul de învățare și dezvoltare a elevilor. Abordările moderne, care promovează interactivitatea, experiențialul și utilizarea tehnologiei, pot îmbunătăți calitatea învățământului și pot pregăti elevii pentru provocările și oportunitățile unei lumi în continuă schimbare. Prin adoptarea unei abordări flexibile și inovatoare în educație, putem susține succesul și dezvoltarea pe termen lung a elevilor noștri.

CÂNTECUL, JOCUL SI MIȘCAREA: FUNDAȚIA DEZVOLTĂRII ARMONIOASE A COPILULUI

PROF. ÎNV.PRIMAR, OCHETAN LORIANA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ȘTEFULESCU”, TG-JIU

„Copilul râde:

Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!

Tânărul cântă:

Jocul și înțelepciunea mea-i iubirea!

Bătrânul tace:

Iubirea si jocul meu e-nțelepciunea" (Lucian Blaga- „Trei fețe")

Cântecul, jocul și mișcarea joacă roluri vitale în dezvoltarea armonioasă a copilului, influențând aspecte esențiale precum dezvoltarea fizică, cognitivă, emoțională și socială. Aceste activități nu numai că oferă copiilor o modalitate plăcută de exprimare și explorare, dar le dezvoltă și abilități esențiale pentru viață.

În primul rând, cântecul este o modalitate minunată de a stimula dezvoltarea limbajului și a abilităților auditive la copii. Prin cântat împreună cu părinții sau cadrele didactice, copiii își îmbogățesc vocabularul, învață structuri gramaticale și își dezvoltă capacitatea de a asculta și de a reproduce sunete și ritmuri. De asemenea, cântecul poate fi folosit pentru a crea rutine și pentru a facilita tranzițiile între activități.

Jocul este, de asemenea, o componentă esențială a dezvoltării copilului. Prin joc, copiii își exersează imaginația, creativitatea și abilitățile sociale. Jocurile de rol îi ajută să-și exploreze și să-și înțeleagă lumea din jurul lor, să își dezvolte empatia și să învețe să colaboreze cu ceilalți. În plus, jocurile fizice contribuie la dezvoltarea coordonării motorii, a echilibrului și a forței.

Mișcarea este esențială pentru sănătatea și bunăstarea copilului. Prin intermediul activităților fizice, copiii își îmbunătățesc rezistența, flexibilitatea și forța musculară. De asemenea, mișcarea stimulează eliberarea endorfinelor, care contribuie la îmbunătățirea stării de spirit și a capacității de concentrare. Prin intermediul jocurilor și activităților fizice, copiii învață să-și gestioneze energia și să-și canalizeze impulsurile în moduri constructive.

Prin cantec, joc si miscare copilul exploreaza, cunoaste, interacționeaza cu propriul corp și cu mediul înconjurător. Cunoscând posibilitățile de acțiune asupra mediului, copilul devine încrezător în forțele proprii și curajos în a descoperi lumea.

Potențialul jocurilor de mișcare poate fi utilizat și pentru consolidarea cunoștințelor pe care copiii le dobândesc la alte discipline de studiu (limba română, matematica, științele naturii etc.). Maniera integrată de abordare a acestor obiecte de studiu face posibilă învățarea/consolidarea prin jocuri dinamice cu cântec al alfabetului, cifrelor, denumirii animalelor, fructelor, legumelor, etc.

Prin faptul că îi este specifică activitatea în grup, jocul de mișcare favorizează manifestarea relațiilor sociale (de cooperare, de întrecere), presupunând armonizarea intereselor individuale și a eforturilor personale cu cele ale grupului; favorizează încadrarea în colectiv, asumarea de responsabilități, manifestarea atitudinii critice și autocritice, a inițiativei și le permite copiilor să învețe ce înseamnă toleranța, acceptarea celuilalt, luarea unei decizii și asumarea consecințelor acesteia. Jocul presupune reguli și respectarea lor.

Dezvoltarea intelectuală este puternic influențată de joc, în sensul dobândirii de noi cunoștințe și diversificării acțiunilor mintale. Jocul favorizează dezvoltarea atitudinilor imaginative, a capacităților de creare a unor sisteme de imagini generalizate despre obiecte și fenomene, posibilitatea de a opera mintal cu reprezentări după modelul acțiunilor concrete cu obiectele în timpul jocului, mai ales dacă este asociat de mișcare și de muzică.

Jocul muzical reprezintă prilejul realizării educației estetice a copilului mic, care se inițiază în tainele frumosului și învață să-l creeze. Intervenția adultului în jocurile copilului determină transformarea jocurilor simple în jocuri mai bogate, mai complete, cu informații complexe și elemente simbolice numeroase. Importanța este transformarea jocului în muncă, fără a altera plăcerea distracției, însă pregătindu-l pe copil pentru învățatură.

În concluzie, cântecul, jocul și mișcarea reprezintă piloni fundamentali în dezvoltarea armonioasă a copilului. Aceste activități nu numai că promovează învățarea și dezvoltarea fizică, cognitivă și emoțională, dar și contribuie la crearea unui mediu plin de bucurie și conectare între copii și adulți. Prin încurajarea și facilitarea acestor activități, părinții și cadrele didactice pot contribui la creșterea și dezvoltarea integrală a copiilor, pregătindu-i pentru o viață bogată și împlinită.

BIBLIOGRAFIE:

- **Cucos, Constantin, 2002, Pedagogie, Polirom, Iasi;**
- **Bucur, Alesia, 2014, Joc, cantec si miscare, Ed. Carminis**
- **Bocos, Musata, 2002, Instruirea interactiva, Presa Universitara Clujeana;**
- **Ciolan, Lucian, 2008, Invatarea integrata, Editura Polirom, Iasi**

FAPTE VERSUS OPINII

PROF. ÎNV. PRIMAR, MANUELA ILEANA POPESCU

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „CONSTANTIN SĂVOIU”, TÂRGU JIU

Libertatea de exprimare este un drept fundamental al omului, consfințit de tratate internaționale și garantat de legislația din România. Acesta acoperă libertatea de informare și de opinie. În comunicarea de zi cu zi, include atât accesul la informație, cât și libertatea de a exprima opinii.

Este extrem de important ca elevii să fie călăuziți în mediul școlar să înțeleagă ce sunt faptele și ce sunt opiniile, iar după această cunoaștere, să facă diferența dintre ele în tot ceea ce percep din media. Distincția dintre fapte și opinii este necesară în condițiile volumului uriaș de informații la care avem acces zilnic și pe care trebuie să le selectăm, analizăm și evaluăm. Există riscul de a lua drept fapte, opinii care sunt bine articulate, frumos ambalate și intens vehiculate și de a lua decizii – unele dintre ele care ne pot afecta direct – pe baza opiniilor unor persoane ale căror intenții sau competențe profesionale nu le cunoaștem.

Faptele sunt împrejurări reale, acțiuni sau fenomene care se pot observa sau pot fi demonstrate obiectiv. Ele arată că se întâmplă ceva. De exemplu: Elevii merituosi primesc burse./Cetățeanul X a fost condamnat pentru furt.

Faptele pot fi demonstrate cu mijloace obiective, cu documente, dovezi, probe. În relatarea lor se folosesc termeni neutri; nu există loc de interpretare.

Opiniile reprezintă aprecieri sau interpretări ale faptelor, văzute prin prisma subiectivă a autorului. Oamenii sunt diferiți, au personalități unice, iar de aici, varietatea punctelor lor de vedere. Exemple: Bursele sunt foarte mici pentru elevii de 10./Cetățeanul X este un hoț fără scrupule.

Opiniile nu cer să fie demonstrate. Ele pot fi întemeiate pe fapte, se sprijină pe repere reale, însă acestea din urmă trec printr-un proces de interpretare. Opiniile sunt așadar eminamente subiective, personale și pot diferi de la persoană la persoană. Nu excludem nici posibilitatea ca două sau mai multe persoane să aibă păreri care coincid. Părerile sunt exprimate în termeni emoționali sau morali și pot fi identificate într-un text prin expresii precum *părerea mea e ..., opinia mea este ..., din punctul meu de vedere ..., a suspecta că ...* etc.

Știrile/informațiile au nevoie să fie demonstrate. Circulă și cele care sunt corecte, dar și cele eronate, ambele având drept de liberă circulație într-o societate democratică. În cazul în care unele dintre ele se dovedesc a fi greșite nu își pierd caracterul factual. Ca atare, când judecăm natura factuală a unor informații, trebuie să identificăm modalitățile obiective de demonstrare – dacă acestea există sau nu – și nu să ne pronunțăm asupra „adevărului” enunțului.

Să nu uităm un lucru esențial: știrea înseamnă informație pură. Elementul central al unei știri îl reprezintă faptele, nu opiniile. Presa este furnizoare de informație tratată și selectată, semnificativă, nouă, interesantă, de actualitate.

Știrea ia naștere la confluența a trei elemente semnificative: un eveniment, care implică un anumit tip de acțiune; o informație, în care se descrie sau se relatează despre această acțiune în termeni inteligibili; un public căruia îi sunt adresate știrile prin intermediul mijloacelor de comunicare. În mass-media, însă, informațiile factuale trebuie demonstrate cu surse citate sau cu documente.

Opiniile nu necesită justificare. Curtea Europeană a Drepturilor Omului face următoarea distincție: „Existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul judecăților de valoare nu poate fi probat.” Opiniile care exprimă judecăți de valoare (bun/rău, corect/greșit, potrivit/nepotrivit) nu trebuie neapărat justificate. Au credibilitate mai mare cele care au la bază informații factuale – adică cele care arată faptele („pilonii”) pe care se bazează respectivele opinii. Exemplu: „Cred că a fost o decizie corectă, pentru că indicatorii privind performanța școlară au crescut.”

Atunci când vorbim despre opinie, luăm în considerare două caracteristici fundamentale: legitimitatea și relevanța. Orice opinie este legitimă pentru că libertatea de exprimare, drept fundamental al omului garantat prin Constituție și prin acte internaționale, stipulează dreptul oricărei persoane la propria opinie. Sunt protejate, conform CEDO, și acele idei care șochează, deranjează sau nu sunt primite favorabil la nivelul societății, atâta timp cât se mențin în limitele legalității. În țara noastră, aceste limitări se referă, în principal, la incitarea la ură și violență, discriminarea, pornografia infantilă sau protecția demnității umane și a vieții private.

Când ne referim la relevanța opiniei, avem în vedere capacitatea persoanei care emite părerea respectivă de a cunoaște domeniul asupra căruia se pronunță, dacă are competențe certificate. Cu toții putem avea o opinie despre încălzirea globală a planetei, dar opinia unui

climatolog este cea avizată în comparație cu cea a unui fermier, de exemplu. Așa cum opinia fermierului despre tehnica cultivării ardeiului va fi mai pertinentă decât a climatologului.

În concluzie, în calitate de profesor, afirm că educația media se impune a fi introdusă în anumite contexte create în predarea unor discipline la școală în vederea orientării elevilor în „oceanul” de informații în care „înotăm” cotidian. Am în atenție să le explic diferența dintre fapte și opinii, să-i determin să precizeze de fiecare dată sursa informațiilor pe care le prezintă, îi încurajez să își formuleze propriile opinii în termeni clari, cu argumente și să indice faptele pe care se bazează, să verifice calificările profesionale ale persoanelor pe care le urmăresc în mediul online pentru a stabili care se bucură de „autoritate” (au competențe în domeniul respectiv) sau doar de „notorietate” (popularitate).

Bibliografie:

Drepturile și siguranța copiilor în mediul online – ghidul pentru profesori

Wikipedia: Știre

MOTIVAȚIA PENTRU CARIERA DIDACTICĂ

PROF. ÎNV. PRIMAR, REVNIC CORINA

LICEUL TEHNOLOGIC TURBUREA, TURBUREA

În ultimii ani problema motivării pentru cariera didactică a devenit o condiție obligatorie nu doar pentru dezvoltarea sistemului de învățământ ca atare, ci putem spune că însăși evoluția societății într-o direcție pozitivă poate fi înțeleasă prin prisma acestui domeniu de cercetare.

Există o legătură pozitivă între motivația elevilor și motivația cadrelor didactice. Astfel, cadre didactice motivate înseamnă elevi motivați. Evident că reciproca este îngrijorătoare: cadre didactice nemotivate poate conduce destul de ușor la apariția lipsei de motivație și la elevii cu care lucrează. Structura motivațională a cadrelor didactice poate fi descrisă în următorii termeni: așteptări educaționale înalte; motivații economice și așteptări financiare reduse; nevoia unor standarde etice înalte; nevoia de a comunica fapte și idei altor persoane la un nivel interpersonal .

Principalele motive pentru care este aleasă cariera didactică sunt: plăcerea de a lucra cu copiii, dorința de a ajuta copiii în a avea succes și pasiunea pentru subiectul/disciplina pe care o vor predă. Este important să observăm că există și o analiză a motivației pentru care persoanele nu doresc să își construiască un traseu profesional în arealul didactic - aceasta îmbracă următoarele realități: condițiile de muncă (neatractive), considerații salariale și oportunitățile pe care le oferă alte locuri de muncă. Atragerea resursei umane spre învățământ, pentru lucrul la catedră nu este însă singurul aspect dificil al problematicii sistemului educațional. Avem de-a face cu aspecte extrem de dificile, deoarece, este important nu doar să ne asigurăm că absolvenții aleg în cunoștință de cauză o astfel de carieră, ci – mai mult - că resursele umane cele mai valoroase sunt atrase spre cariera de dascăl. Pentru a putea atinge un asemenea deziderat, trebuie să investigăm în profunzime natura acestei motivații, specificitatea ei și să identificăm și aspectele negative, factorii care conduc la nealegerea unei asemenea profesiuni de către unii dintre absolvenți. Lipsa de motivare pentru cariera didactică dezvoltă ca într-un principiu al dominoului foarte multe efecte, atât de natură directă cât și indirectă. Spre exemplu, studii recente arată nu doar că profesori motivați înseamnă elevi motivați, ci și că dacă cadrele didactice

practicante nu sunt motivate de profesiunea pe care o practică, o consecință probabilă și posibilă este apariția unei stări de demotivare la cursanții acestora, elevi și studenți. Pe de altă parte, lipsa de atractivitate a carierei didactice ar putea conduce la realitatea faptului că nu vor mai fi atrase spre această profesiune resursele umane cele mai valoroase (pe care același sistem de învățământ le produce!). O selecție mai slabă a cadrelor didactice din absolvenții mai puțin capabili poate conduce la determinarea apariției unui adevărat cerc vicios: studenții deveniți cadre didactice reușesc în mai mică măsură să realizeze o activitate instructiv-educativă de succes, ceea ce conduce la apariția unor cursanți mai slab pregătiți dintre care se vor recruta viitorii specialiști în diferite profesii, dar și viitoarele cadre didactice. Dacă intrăm într-un astfel de cerc vicios, rezultatele nu au cum să fie dintre cele mai bune. De ce este important să identificăm factorii semnificativi care definesc motivarea pentru cariera didactică? Pentru că astfel putem să intuim că motivația cadrului didactic are un important efect asupra sistemului de învățământ și rezultatele acestuia.

În studiul motivației profesionale ne sunt utile trei elemente: ATRACȚIA – desemnând forța care îi face pe oameni să se implice sau să nu se implice într-o activitate; RETENȚIA PROFESIONALĂ – evidențiază cât timp se păstrează implicarea despre care vorbeam mai sus; CONCENTRAREA – delimitează cât de profundă este respectiva implicare profesională. Este evident că un studiu centrat pe rezultate viabile și operaționale trebuie să ia în calcul toate aceste trei elemente și nu doar primul element – aspect care a făcut obiectul celor mai multe cercetări din literatura de specialitate.

Astfel trebuie să răspundem nu doar la o simplă întrebare: ce îi motivează pe studenți să urmeze o carieră didactică, ci la o rețea de interogații printre întrebările suplimentare putând număra: cum putem să păstrăm cele mai valoroase resurse umane în sistemul de învățământ și cum putem să maximizăm plăcerea acestora de a-și desfășura activitatea? Lista motivelor pentru a urma o carieră didactică este: autonomia muncii oferită de către profesiunea didactică; timpul liber, vacanțele; securitatea locului de muncă; garantarea unui echilibru între viața profesională și viața privată; dorința de a lucra cu copiii; dorința de a preda; considerația socială înaltă de care se bucură această profesiune; exercitarea unei funcții educative; salariul; perspectiva oferită de evoluția în carieră; exercitarea unei meserii în serviciul public. Pe de o parte nu întotdeauna cele mai capabile resurse umane aleg să intre în cariera didactică, pe de altă parte tocmai sistemul de învățământ prin erorile și variabilele sale negative reușește să își îndepărteze o parte dinrte

neaveniți acționând în direcția unei auto-protecții. Dacă este să legăm profesia didactică, în principal, de motivația de realizare, putem observa că o asemenea perspectivă este corectă; astfel, cu cât cadrele didactice au nivele de responsabilitate superioară, este de presupus că și motivația de realizare este mai complex îndeplinită, ceea ce conduce – firesc – la un nivel de satisfacție profesională superior..

Există patru niveluri la care putem vorbi despre motivație respectiv nemotivare pentru activitatea educativă: nivelul emoțional (stima de sine, aprecierea din partea celorlalți etc.); nivelul financiar; nivelul fizic (infrastructură, condiții de muncă); nivelul academic (evoluția în carieră, accesul la surse de informare etc.).

Se evidențiază o serie de factori contextuali care afectează motivația cadrelor didactice, dintre care: climatul școlar și normele existente în școli; mărimea clasei, resursele și facilitățile școlii, relații colegiale, modul în care este văzut rolul cadrului didactic în societate, managementul școlar. Printre elementele negative observate de specialiști ai literaturii de specialitate putem enumera: factorii emoționali – faptul că trebuie să facă multe lucruri într-un timp scurt, poate conduce la o epuizare emoțională; cadrul didactic poate deveni o persoană cinică, frustrată și criticistă în relație cu cei cu care interacționează (și în special cu colegii) afectată fiind de fenomenul de depersonalizare; în sfârșit, dacă cadrul didactic simte că nu are suficiente realizări și satisfacții profesionale, el poate deveni descurajat și deziluzionat..

Bibliografie:

- 1. Ion-Ovidiu Pânișoară, Georgeta Pânișoară, „Motivația pentru cariera didactică” Editura Polirom București 2010;**
- 2. Laura Patache, „Managementul carierei în învățământ”, Editura ALL București, 2017;**

ȘCOALA ONLINE ÎN PROCESUL EDUCAȚIONAL

PROF. ÎNV. PRIMAR, STOICHESCU IRINA-VETA

LICEUL MĂTĂSARI, JUDEȚUL GORJ

Învățământul online deschide posibilitatea unei pregătiri structurate, coordonate și corect etapizate care reprezintă o formă de învățare la distanță, facilă, destinată celor care nu au posibilitatea de a accesa sistemul de învățământ clasic, tradițional, față în față sau adecvată unor contexte speciale.

Clasa devine un mediu virtual de învățare, iar aceasta nu mai este determinată de timp și spațiu. Lecțiile online pot prezenta același conținut și pot fi dezbătute la fel ca și lecțiile „convenționale”. Avantajul este însă faptul că aceste lecții pot fi accesate oricând și oriunde. În condițiile unei motivații suficiente, orice elev care are acces la un calculator poate obține o educație, cel puțin egală cu unul care beneficiază de un program tradițional.

Pentru a susține activități de învățare la distanță, profesorii și elevii folosesc mai multe mijloace specifice, dintre care cel mai frecvent utilizate sunt: Whatsapp, Facebook messenger, apeluri telefonice/ SMS/ canal de comunicare cu fiecare elev, utilizarea resurselor educaționale deschise și conținutului digital, cum ar fi: site-uri cu informații și ilustrații, biblioteci online, simulări, soft educațional, laboratoare virtuale, muzee virtuale, Digitaliada, LearningApps, platformele specializate de elearning - Moodle, Google Classroom, Edmodo, Easyclass etc., aplicațiile pentru comunicare sincronă în grup prin apeluri video/ videoconferințe precum Webex, Zoom, Meet, Teams, Skype.

Atâta timp cât metodele de instruire rămân neschimbate, indiferent de mediul de învățare (online sau offline) și rezultatele vor rămâne pe măsură. Acest lucru atrage atenția asupra necesității adaptării din interior a abilităților personale de pedagogie pentru a sprijini în mod activ și dedicat învățarea, atât din partea elevului, cât și a cadrului didactic.

Poate cel mai mare beneficiu pentru predarea online este că profesorii joacă în continuare cel mai important rol în experiența de învățare. Tehnologia nu poate înlocui meseria profesorului, dar se pretează ca un instrument foarte util pentru îmbunătățirea experienței atât pentru profesor, cât și pentru elev.

În activitatea desfășurată, profesorii folosesc calculatorul ca suport pentru obținerea abilităților de lucru. Sunt deschiși la tot ce presupune inovație în educație pentru a livra cunoștințe moderne de actualitate astfel încât elevii să facă față, pe viitor, testelor de evaluare (evaluări anuale, examene de capacitate, de bacalaureat, olimpiade și concursuri școlare), dar și mediului lucrativ când vor urma o carieră.

În rândul profesorilor, conceptul de e-learning câștigă teren. Deoarece performanța în învățare este determinată în mare parte de strategii de instruire și demersuri didactice bine conturate, cadrele didactice caută să se adapteze mediului școlar modern.

Așadar, vorbim despre o școală care trebuie să rămână un reper de siguranță și predictibilitate, despre profesori creativi, bucuroși de întâlnirea inedită, mediată digital cu elevii care își mențin bucuria de a învăța în orice context.

În viitorul apropiat, obiectivul major al educației va include preponderent elementele învățării personalizate/ individualizate, organizată atât în cadrul instituțiilor de învățământ – care ar trebui să devină centre educaționale comunitare, cât și în mediul familiei sau al comunității.

Consider că învățarea online va avea succes o dată cu evoluția societății, cu angajarea tuturor factorilor implicați: școală- familie- societate, cu înțelegerea faptului că aceasta nu reprezintă un lux, ci o oportunitate și, mai ales, o necesitate.

În același timp, învățământul online nu trebuie să înlocuiască învățământul clasic, tradițional, ci să îl completeze. Studiului clasic din băncile școlii i se alătură acasă metoda inedită a învățării online, ce completează perfect îndrumările primite din partea dascălilor și încurajează un tip benefic de relație între copii și educație.

Oricum ar fi, am învățat că trebuie să avem o mare disponibilitate de adaptare la nou și tehnologie, ni s-a confirmat încă o dată că este esențial pentru ființa umană a păstra contactul, fie el și virtual, cu semenii, am învățat că trebuie să acordăm mai multă importanță sectorului educațional online, dar să nu excludem învățarea tradițională.

Este o lecție importantă de viață, care va avea ecou în viitorul școlii și educației în România.

Bibliografie:

- **Constantin, Cucos, Școala online – elemente pentru inovarea educației, Editura Universității din București, București, 2020;**
- **www.e-scoala.ro;**
- **www.didactic.ro**

eTwinning ȘI ERASMUS, PORȚI DESCHISE LA C.N.T.V.

*PROF.ÎNV.PRIMAR, TOMESCU CRISTINA ,
COLEGIUL NAȚIONAL "TUDOR VLADIMIRESCU", TG.-JIU*

eTwinning a devenit parte integrantă a Erasmus+. Această acțiune se adresează tuturor școlilor din învățământul preuniversitar, fiind un program pentru profesori, elevi și pentru întreaga comunitate. Prin intermediul spațiului eTwinning, cadrele didactice pot stabili cu ușurință contacte, care să ajute la implementarea unor activități comune, ce pot fi concretizate în Proiecte Erasmus+.

Atât eTwinning, cât și Erasmus oferă cadrelor didactice și elevilor o oportunitate binevenită atât de învățare, cât și de împărtășire a experiențelor.

În perioada 21-25 august, pe baza acreditării Erasmus+, acreditare școlară 2022-1-RO01-KA121-SCH-000061296, am participat la cursul de perfecționare "Învățare activă și dinamică" utilizând aplicații cu inteligența artificială, curs susținut de Bart Verswijvel și Lernacon - Training, Educational Consultancy & Partnerships, profesor belgian care lucrează și a lucrat cu instituții de renume precum Acrossslimits, Council of Europe, Epale, eTwinning, EU Digi Edu Hackathon, Eummena, European Schoolnet, Europeana, Hyve Group, Imagine Education, Microsoft, National Agencies Erasmus+ of Belgium Flanders and the Netherlands.

Cursul s-a desfășurat în orașul Ohrid (Ohrida), oraș în Macedonia de Nord. S-au abordat teme precum: Învățare activă într-o clasă dinamică și îmbunătățită cu tehnologie, Provocarea jocului de luare a deciziilor, AI care ar putea fi folosite în pregătirea și susținerea orelor la clasă.

Pentru a transforma învățarea în învățare activă trebuie să le oferim elevilor spațiu și instrumente. Am discutat despre importanța jocului didactic în formarea competențelor și dezvoltarea copilului. Prin intermediul jocului, copilului cunoaște lumea, dezvoltă abilitățile necesare pentru a deveni un adult activ. Am preluat ideile prezentate de Bart și am adus în sala de clasă jocurile pentru a sprijini cooperarea și competențele sociale, gândirea creativă, gândirea critică. Am inițiat numeroase activități STEAM, încurajând copiii să descopere soluții inovative printr-o varietate de opțiuni. Am oferit astfel o educație atrăgătoare, care încurajează creativitatea și imaginația și îi plasează pe copii în poziția de cercetători și oameni de știință prin intermediul jocurilor.

Procesul instructiv-educativ poate fi unul pe placul elevilor utilizând resursele digitale în scop educativ. Elevilor le putem incita curiozitatea pentru cunoaștere folosind ceea ce îi

atrage cel mai mult, resursele digitale. Am folosit cu succes instrumentele digitale în cadrul proiectelor eTwinning la care am lucrat. Amintesc: Canva, Word Art, Chater Pix, JigSaw Puzzle, Padlet.

Una dintre descoperirile noastre recente, pe care am regăsit-o și la curs, a fost și setul de instrumente denumite "boomwhakere". Boomwhakerele pot fi foarte ușor integrate în categoria instrumentelor elementare, deci pot fi folosite imediat, având în vedere faptul ca mânuirea lor este foarte ușoară (sunetul se produce prin lovirea tubului), nu este nevoie de cunoașterea notelor muzicale (culorile sunt diferite pentru fiecare sunet), putându-se crea atât ritmuri, cat și linii melodice și armonii complexe. Am exersat la Ohrid împreună cu Bart și colegii de la curs și am adus ulterior în sala de clasă această activitate. Boomwhakerele sunt instrumente care se folosesc în grup, astfel că reușim să dezvoltăm coeziunea grupului și socializarea. Am exersat împreună cu elevii mei, iar cu ocazia evenimentului organizat de Colegiul Național "Tudor Vladimirescu", "Noaptea Cercetătorilor Europeni, am prezentat un moment cu titlul "Jocuri muzicale". Cu ajutorul tuburilor polifonice am interpretat melodia "Mary Had a Little Lamb".

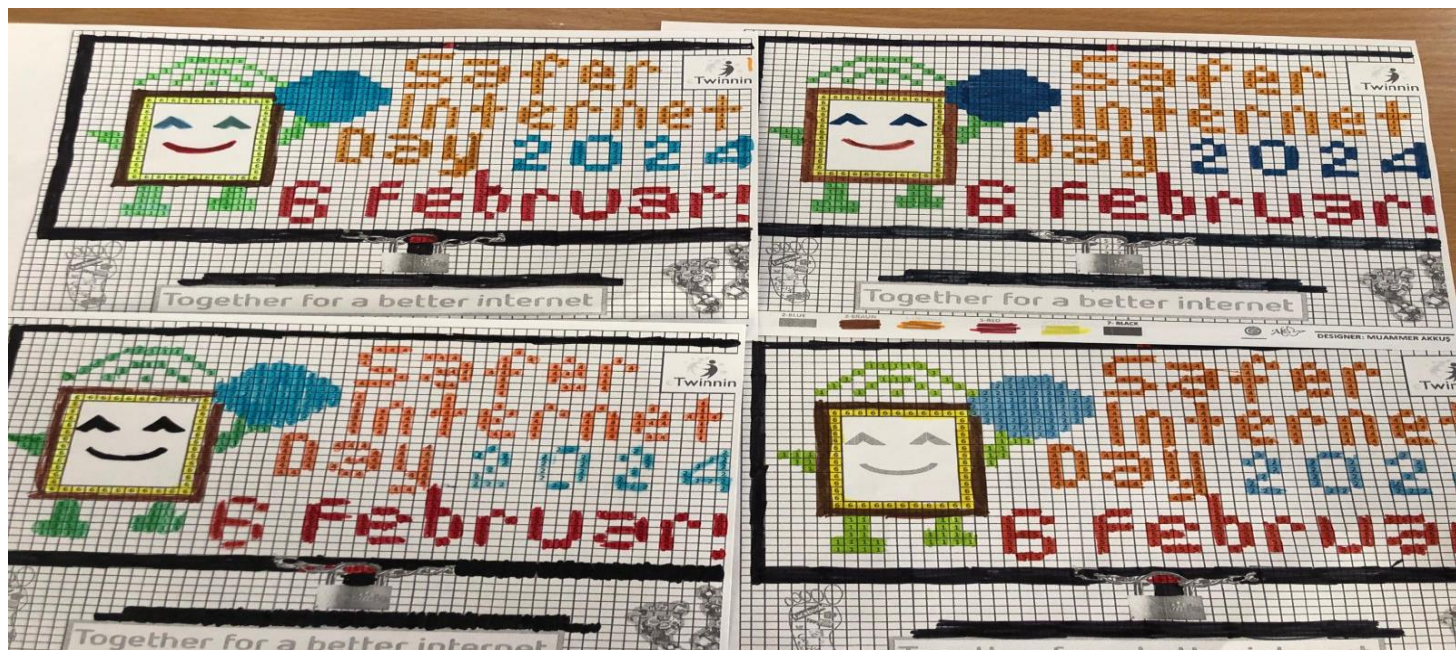
O temă de maxim interes și de actualitate a fost "AI în sala de clasă", temă prin intermediul căreia s-au utilizat aplicații de generare de conținut (text, imagine, sunet, film) folosind inteligența artificială. Pentru conversații sau pentru generarea de texte, cea mai cunoscută aplicație este ChatGPT. Mi-am propus să o utilizez la clasă spre sfârșitul clasei a III-a. O sa folosim aplicația la orele de limba română, atunci când vom realiza compuneri. Vom avea ca model exemplul dat de ChatGPT. Vom analiza exemplul oferit, vom realiza și noi textele, apoi vom compara. Vom discuta și despre cât de mult trebuie să avem încredere în informațiile oferite de această aplicație.

Am utilizat la clasă câteva instrumente ce utilizează AI și care au adus magia în procesul instructiv-educativ. O aplicație pe care o folosesc frecvent la ore este aplicația ARLOOPA. Folosește tehnologia de realitate augmentată, recunoaștere a imaginii și viziune computerizată pentru a converti lumea reală într-o experiență interactivă bogată în conținut. Am folosit-o mai ales la orele de științe pentru a-i ajuta pe elevii mei să înțeleagă mai bine fenomenele naturale.

O altă aplicație ce folosește AI pe care am adus-o în sala de clasă și care a plăcut foarte mult elevilor este Story Spark. Story Spark folosește AI pentru a crea povești personalizate pentru copii. Am introdus ideea de poveste și am urmărit cum imaginația lor prinde viață într-o poveste captivantă și personalizată. Povestea pe care am creat-o se numește

” Alysia and Azor's Forest Adventure” și poate fi accesată la următorul link <https://storyspark.ai/story/alysia-and-azors-forest-adventure> .

Voi urmări în continuare creșterea implicării, interesului și creativității elevilor prin integrarea AI și a tehnologiilor în activitatea didactică. Ideile prezentate de Bart mă ajută foarte mult în activitatea mea de ambasadore SCIENTIX, dar și în activitățile pe care le desfășor în cadrul proiectelor eTwinning. Am descoperit cu ajutorul lui Bart aplicații ce folosesc AI și care generează impact pozitiv asupra activității didactice.



DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR SOCIO-EMOȚIONALE LA COPIII CU VÂRSTE ÎNTRE 3-6 ANI

- MINCIUNILE COPIILOR PREȘCOLARI -

PROF. ÎNV. PRIMAR, ȚUCĂ VERONICA

ȘCOALA GENERALĂ „CONSTANTIN SĂVOIU TG-JIU

Încă din copilărie, descoperim că părinții, colegii, prietenii, pot fi manipulați dacă apelăm la mici minciuni care țin de comportamentul sau de atitudinea noastră. Înțelegem de mici că a spune minciuni este un comportament util din punct de vedere social, ne permite să avem relații bune cu toata lumea și, ulterior, vedem cum societatea chiar încurajează comportamentele mincinoase - prin minciuna poți uneori să obții posturile cele mai bune pe scară socială. Nu întâmplător copiii cei mai abili în a-și masca emoțiile s-au dovedit a fi copiii unor părinți cu tot atâta putere “de control”, diplomați și de succes. Majoritatea copiilor învață să mintă la un moment dat. Învățarea minciunii cât și a faptului de a spune adevărul reprezintă o parte firească din procesul natural de dezvoltare a oricărui copil.

Copiii spun minciuni pentru mai multe motive. În funcție de situația și motivația lor copiii pot minți:

pentru a evita consecințele negative sau pedeapsă

pentru a testa răspunsurile și reacțiile adulților

pentru a atrage atenția (chiar și atunci când ei știu că adultul știe adevărul).

Copiii de 4-6 ani își rafinează maniera în care mint. Studiile sugerează că copiii de patru ani spun o minciună la un interval de două ore, iar cei de șase ani la fiecare interval de 90 de minute. Copiii de vârstă școlară mint mai des și fac acest lucru mult mai convingător decât copiii preșcolari. Minciunile devin mai sofisticate, datorită achizițiilor în plan lingvistic și în planul gândirii. Abia la opt ani copiii pot minți cu succes fără să fie prinși.

Ce putem face când observăm că copiii spun minciuni?

Adoptați o atitudine deschisă și subliniați importanța onestității în grupă. Puteți să spuneți copiilor că apreciați să vi se spună adevărul " Sunt încântată când îmi spui adevărul" . Cărțile sau poveștile care scot în evidență importanța onestității sunt instrumente foarte bune prin care copiii pot învăța care sunt consecințele minciunii.

Laudați copiii pentru onestitate și evitați sancționarea greșelilor minore. Copiii nu învață valoarea de a spune adevărul prin pedeapsă. Încurajați onestitatea și dați timp copilului să exerseze pentru a învăța să spună adevărul.

Încurajați situațiile în care copiii, în special cei sub 4 ani, exagerează poveștile pentru a le da o „aroma”. Abilitatea de a imagina scenarii sau de a pretinde că este altcineva sunt două prerechizite importante care îl ajută pe copil să învețe autoreglarea.

Cum încurajăm onestitatea?

Când copiii au achiziționat teoria minții ai au resursele necesare pentru a face diferența între adevăr și minciună. Acesta este momentul în care este important să încurajăm onestitatea.

Dacă copiii povestesc ceva imaginat de ei sau se joacă jocul simbolic” a pretinde că...” este recomandat să vă abțineți de la discuții despre onestitate. Aceste două abilități sunt foarte importante în dezvoltarea autocontrolului și în consecință ele trebuie încurajate de adulți.

Oferiți copiilor contexte care să nu-i determine să mintă pentru a evita situațiile neplăcute. De exemplu, dacă observați un copil că varsă apa cu care a pictat pe masă și îl întrebați direct „Marian, tu ai varsat apa?” probabilitatea ca el să recurgă la o minciună pentru a evita consecințele negative este mare. În plus această situație poate fi pentru copil un context de învățare: minciuna mă ajută să scap de sancțiune și de disconfort.

Respectați unicitatea fiecărui copil și scoateți în evidență darul special al fiecăruia. Oferiți mesaje de laudă pe strategie sau pe efort și nu pe abilități pentru a evita situațiile în care copiii spun minciuni cu scopul de a atrage admirația celorlalți.

Lăudați în mod specific copiii care fac ceva greșit și vin să spună adevărul “mulțumesc vă mi-ai spus adevărul”. Pentru a avea o potențial de învățare feedbackul pozitiv se poate da în fața grupei. Astfel impactul feedbackului este mai mare deoarece este dublul și de recunoașterea socială.

Evitați să folosiți propriile emoții ca mijloace de descurajare a minciunii. Reacțiile de genul " M-ai dezamăgit, m-ai supărat, mai degrabă complică lucrurile decât să ajute copilul să facă altceva. Cu certitudine aceste mesaje îi fac pe copii să-și formeze convingeri despre inadecvarea personală “ nu sunt bun de nimic”.

Evitați etichetarea copilului “ ești mincinos”. Aceasta etichetare conduce în timp la acutizarea comportamentului de a spune minciuni (copilul adoptă comportamentele asociate etichetei) și la fenomene de excludere și marginalizare.

Ajutați copiii să înțeleagă că minciuna nu este un comportament acceptat în condițiile în care observați că vă induce te induce în eroare mod deliberat. Oferiți exemple din care să vadă că minciuna ne face să nu mai avem încredere în persoana care o spune. O strategie utilă este utilizați consecințele logice pentru manifestarea comportamentului care a condus la minciună. De exemplu, dacă copilul a pictat masa consecința este să ajute la curățat

O calc eficientă de a descuraja minciuna este să folosiți gluma sau să exagetați informațiile false. Dacă un copil vine și vă dă o explicație pentru o jucărie pe care a stricat-o „nu știu, cineva a venit și a rupt-o” ați putea să îi răspundeți “ de ce nu l-ai invitat să stea cu noi la activitate”. În aceeași manieră jocul poate continua până când copilul devine confuz.

Astfel chiar dacă nu-i dați copilului minciuna în vileag el învață o lecție fără să fie nevoie să recurgeți la aplicarea tehnicilor de disciplinare.

Cum gestionăm situațiile în care copiii spun frecvent minciuni pentru a scăpa de consecințele neplăcute: Timpul de liniștire este o metodă scurtă și eficientă pentru a ajuta copilul să învețe comportamentul acceptabil. “ pentru că ai mințit, acum vei merge în timpul de liniștire”

Când copilul minte timpul de liniștire înseamnă așezarea lui la marginea locului de activitate, în liniște, pentru o perioadă scurtă. De regulă, timpul de liniștire are loc în aceeași cameră unde a apărut problema. Copiii mai mari pot sta pe podea sau într-un scaun, iar cei mai mici pot fi puși în pătuț sau căsuță. Perioadele scurte de timp de liniștire sunt mai eficiente decât cele lungi. Aplicați un minut de liniștire la copiii de 2 ani, 2 minute la copii de 3-5 ani și cel mult 5 minute la copiii de 5-10 ani.

Când copilul stă în timpul de liniștire, nu-i acordați atenție. Acesta este timp de liniște, nu ocazia de a discuta sau de a obține atenția. Odată ce copilul a stat liniștit pe timpul stabilit, lăsați-l să revină la activitate.

Este important ca copilul să știe despre timpul de liniștire înainte să-l aplicați. Explicați când veți folosi timpul de liniștire, și arătați copilului ce se va întâmpla, trecându-l prin pașii respectivi. Explicați regulile timpului de liniștire. Verificați dacă copilul înțelege că trebuie să stea în liniște pentru o perioadă anume înainte să poată reveni.

Încercați să identificați care este funcția comportamentului din spatele minciunii. Astfel dacă un copil minte pentru a atrage atenția asupra sa, puteți identifica mai multe modalități alternative de a-i oferi atenția atunci când se comportă adecvat.

BIBLIOGRAFIE:

Gervais, J., Tremblay, R., Desmarais-Gervais, L., & Vitaro, F. (2000). Children's persistent lying , gender differences, and disruptive behaviours: A longitudinal perspective. International Journal of Behavioural Development, 24(2), 213-221.

Stouthamer-Loeber, M. (1986). Lying as a problem behaviour in children: A review. Clinical Psychology Review, 6, 267-289.

Taiwar, V., Gordon, H. & Lee, K. (2007). Lying in the elementary school years: Verbal

deception and its relation to second-order belief understanding. *Developmental Psychology*, 43(3), 804-810.

PROMOVAREA IMAGINII ȘCOLII

-ARTICOL DE SPECIALITATE-

PROF. ÎNV. PRIMAR, VĂDUVA LUIZA ADELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ PADEȘ, JUD. GORJ



Promovarea imaginii unității noastre școlare, Școala Gimnazială Padeș, din județul Gorj, reprezintă o prioritate pentru o bună colaborare între cei trei parteneri educaționali: școală -elevi- părinți.

Unitatea de învățământ trebuie să fie pregătită să facă față unor cerințe tot mai complexe din partea societății contemporane și să își revendice locul său în viața copiilor pe care îi educă dar și în centrul comunității. Cerințele beneficiarilor fac din unitatea de învățământ un cadru viu, un mediu în continua schimbare. Internetul, privit cu reticență inițial, a devenit acum un mediu de promovare nelimitat, prin care o școală își poate construi o imagine.

Deschiderea spre nou se realizează datorită cadrelor didactice pregătite, care intervin în favoarea acestei dezvoltări continue a școlii. Analizând ceea ce se cere de la unitatea de învățământ, putem stabili și cum anume o putem promova. Beneficiarii, atât direcți, cât și

indirecți (elevii, părinții, angajatorii) sunt cei ce intră în contact cu mediul școlar, comunitatea fiind astfel influențată de școală.

Promovarea imaginii instituției și factorilor ce își asumă responsabilitățile în procesele de descentralizare și asigurare a calității este susținută de personalizarea ofertei educaționale la nivel instituțional prin diversificarea și flexibilizarea acesteia în funcție de nevoile și interesele partenerilor și beneficiarilor procesului educational.

Crearea și promovarea unei imagini instituționale pozitive în comunitate se realizează, în primul rând, prin rezultatele educaționale pozitive ale elevilor, părinții fiind, în principiu, primii interesați de acest aspect. Crearea acestei imagini se realizează prin fiecare cadru didactic din instituție, schimbarea venind prin fiecare dintre noi. Motivarea elevilor printr-o educație individualizată, adaptată la particularitățile elevului, folosirea mijloacelor tehnologice în strategii de predare atractive vor crea o imagine pozitivă asupra școlii. Promovarea imaginii instituției se realizează și prin elaborarea unor proiecte la nivel local care să vizeze multiplicarea experienței pozitive și a exemplelor de bună practică în managementul instituțional.

Activitățile extrașcolare sprijină promovarea imaginii instituției școlare. Activitățile de acest gen, cu o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice, ateliere de creație, concursuri și parteneriate cu alte instituții. Activitățile extracurriculare dau o alternativă sănătoasă, practică și creativă de a ocupa timpul liber al elevilor, instituția de învățământ ce promovează astfel de activități beneficiind de imaginea pozitivă binemeritată, atât la nivel local, cât și județean sau național. Activitatea extracurriculară e o componentă educațională valoroasă și eficientă căreia orice cadru didactic trebuie să-i acorde atenție, adoptând el, în primul rând, o atitudine deschisă și inovativă, atât în modul de realizare al activității, cât și în relațiile cu elevii, asigurând o atmosferă relaxantă care să permită stimularea creativă a elevilor.

Promovarea imaginii pozitive a instituției școlare se realizează prin publicarea tuturor reușitelor, internetul devenind cel mai uzual mod de a face accesibile rezultatele și produsele activităților. Cu ajutorul unui site, a unui email sau a unei platforme, nu doar că putem ține la curent părinții cu tot ce se întâmplă în școală, dar putem promova activitățile și implicit școala în cadrul căreia acestea se desfășoară.

De exemplu, în luna octombrie a anului școlar 2021-2022, am realizat un parteneriat educațional de promovare a imaginii școlii cu Școala Gimnazială Godinești cu tema “Bicentenar

Tudor Vladimirescu”, proiectul fiind postat pe www.didactic.ro și pe paginile de socializare ale școlilor implicate în proiect și pe site-urile școlilor, precum și articole în presa locală.

Rezultatele așteptate au fost :

- ✓ Dezvoltarea relațiilor de colaborare, împărtășirea experienței pozitive între cadre didactice pentru promovarea educației moral-patriotice;
- ✓ Implicarea activă a cadrelor didactice și a elevilor la activitățile desfășurate în cadrul proiectului;
- ✓ Stimularea potențialului artistico-creativ al elevilor.

În concluzie, imaginea școlii poate fi promovată oferind beneficiarilor ceea ce așteaptă și au nevoie: educație de calitate, accesul la ofertele educaționale, individualizarea învățării, combaterea discriminării, reducerea violenței, promovarea unui comportament moral pozitiv și participarea la activități extrașcolare.

Școala noastră, în ochii comunității, este rezultatul unei munci constante.

Educația de calitate este rezultatul unui efort colectiv al cadrelor didactice, fiecare contribuind individual asupra imaginii de ansamblu a instituției școlare. Responsabilitatea aceasta este în mâinile noastre, deoarece această imagine pozitivă se creează greu și se poate pierde rapid.

Bibliografie:

- 1. Guzman V. Management educațional: cultura organizațională în unitatea școlară. Chișinău: Valinex, 2003.**
- 2. Iosifescu Ș. Calitatea educației: concept, principii, metodologii. București, 2008**

PAȘII ABORDĂRII UNEI EDUCAȚII INCLUZIVE LA CLASELE PRIMARE

*PROF. ÎNV. PRIMAR, VLĂDOIU CLAUDIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ALEXANDRU ȘTEFULESCU”, TÂRGU JIU*

Educația incluzivă aduce toți copiii la un loc, în aceeași clasă, în aceeași comunitate, îi ajută să se simtă bine, să se simtă iubiți, prețuiți, apreciați, sprijiniți și stimulați în aceeași măsură, pentru a ajunge la dezvoltarea deplină a propriului potențial. Primul pas al incluziunii este integrarea copiilor într-un mediu adecvat, incluziv, încă din grădiniță. Grădinițele incluzive sunt prima rețea profesională care a început să funcționeze pentru sprijinirea și implementarea educației incluzive în România și apoi se continuă la clasele primare. Școala incluzivă se adaptează nevoilor și particularităților copiilor.

Centrul preocupărilor este în a oferi ocazii de învățare și dezvoltare fiecăruia în parte, pentru că fiecare este important. Curriculumul este flexibil, deschis și permite adaptări succesive. Nu copilul se conformează curriculum-ului, ci acesta este un instrument pentru a sprijini dezvoltarea copilului. Devine mai important să stabilim procesul prin care se dezvoltă competențele, capacitățile, cunoștințele, comportamentele și atitudinile, decât conținutul prin care o facem.

Desigur, când se prezintă educația incluzivă în grădiniță, ne gândim în primul rând la copiii cu CES. Nu este însă suficient să ne referim numai la această categorie de copii, cu atât mai mult cu cât educația incluzivă evită orice formă de ierarhizare și de etichetare a copiilor. Unii copii au nevoie să fie sprijiniți pentru că au caracteristici, particularități, stiluri de învățare și ritmuri de dezvoltare diferite de ale celorlalți. Dar, fiecare copil poate avea la un moment dat anumite cerințe speciale față de educație. Există de asemenea și anumite situații de risc în care educatorul trebuie să cunoască trăirile și comportamentele copilului pentru a-l sprijini.

Riscurile pot apărea din modul de dezvoltare a copilului, din mediu socio-cultural din care acesta face parte, din relațiile de familiile în care îi determină existența zilnică, din modelele formale educaționale ce pot exercita un stres deosebit asupra copilului care nu corespunde „normalității” cu care ne-am obișnuit.

O educație de calitate la clasele primare este o educație timpurie care se materializează în intervenții adecvate care previn și ameliorează condițiile care pun copiii în situații de risc și care pot duce la întârzierea sau chiar la decalarea dezvoltării. Știm cu toții că învățarea începe

încă de la naștere. Acest adevăr simplu determină înțelegerea faptului că îngrijirea, educația și dezvoltarea copilului trebuie să ne preocupe încă de la naștere, ba chiar încă din momentul concepției. Ca răspuns la acest adevăr, s-au dezvoltat numeroase programe de educație timpurie care înseamnă nu numai pregătirea copilului la grădiniță, pentru a putea intra în școală, ci și pregătirea resurselor umane și materiale pentru a răspunde nevoilor fiecărui copil și a limita riscurile care apar în copilărie – riscuri sociale, educaționale și de orice altă natură. În esență, putem defini următoarele concepte care ne facilitează înțelegerea educației incluzive:

- Cerințele educative speciale (CES) sunt toate acele nevoi- cerințe educative întâlnite la orice copil, pe o perioadă sau alta a dezvoltării sale și care apar din particularități sau caracteristici ale dezvoltării individuale, sau din orice tip de dificultate de învățare și care solicită un sprijin suplimentar educațional.
- Riscul sau situația de risc este o situație care poate împiedica sau deforma dezvoltarea copilului. Acesta este dependent de premisele de la care pornește dezvoltarea copilului, de contextul socio-cultural în care crește și de măsurile pe care comunitatea și societatea le pun în aplicare pentru a sprijini adecvat dezvoltarea fiecăruia.
- Integrarea educațională descrie eforturile făcute pentru a introduce copilul într-o clasă obișnuită.
- Incluziunea este o politică și un proces care permite tuturor copiilor să participe la programele educaționale, prin schimbare și adaptare curriculară.

Studii numeroase au demonstrat că mediul de viață din copilărie influențează puternic și de durată componentele personalității individului pe tot parcursul ciclului primar. În cadrul mediului, comunicarea copilului cu învățătoarea este extrem de importantă, comunicarea verbală și cea nonverbală. Contează foarte mult aprecierile învățătoarei, apelativele, modul pozitiv sau negativ în care ea reacționează la acțiunile copilului.

Bibliografie

Vrășmaș, E., Vrășmaș, T., (coord) Educația incluzivă: dimensiuni, provocări și soluții/ UNICEF România – Buzău, Alpha MDN, 2012.

Revista "Învățământul primar în Gorj", o revistă a tuturor cadrelor didactice din învățământul primar, oferă posibilitatea publicării de articole prin care exemplele de bună practică din școli să fie cunoscute și urmate, proiectele valoroase ale colegilor dascăli să fie apreciate și promovate.

Revista cuprinde diverse rubrici de interes pentru personalul didactic din învățământul primar, cum ar fi:

- exemple de bună practică din activitatea didactică;
- management educational;
- metodologii instructiv-educative;
- alternative educationale, școala, cultură și tradiție.

Personalul didactic interesat este invitat să transmită pe adresa de gmail ***revistainvatamantprimargorj@gmail.com*** articolele pe care dorește să le publice.

ISSN 2810-5184 ISSN-L 2810-5184